

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Revistă națională de știință și chestiuni sociale

Cum se fac milioane luând bucăți de pâine din gura Moșilor

Sub guvernul liberal s'a înființat o societate forestieră numită „Regatul-Mare“ cu jidani și jidoviți, având asigurarea din partea ministrului Constantinescu, că, deși pădurea ce se va exploata aparține prin drept istoric și legal Moșilor, lacomii profitori o vor putea tăia și încasa milioane. Societatea fiind compusă din două elemente, jidani și jidoviți, contribuția socială a fost de două feluri și anume: jidanii au adus ceva capital, iar jidoviții fiind la putere au adus influență politică. A fost o societate de speculă, întemeiată prin trafic de influență. Zic *speculă*, pentru că nu s'a adus capital suficient spre a începe o exploatare, ci atât cât a fost necesar spre a „amorsa“ o afacere: dovadă că în curs de vr'o doi ani cât a funcționat nu a putut face instalații neavând capitalul suficient. S'a tăiat puțin; în schimb societatea a avut un șir neîntrerupt de procese cu Moșii jefuiți de averea lor, a fost aspru și pe drept atacată de presă în persoana diferiților membri jidoviți din Consiliul de administrație, cari văzându-se dați în târbacă de gazete și persiflați zilnic de opina publică au hotărât să transforme cât mai repede această afacere în bani spre a scăpa de critica usturătoare și a se scutura de discreditul moral prin care s'au compromis.

Afacerea de speculă printr'o tranșacție de speculă trebuia trecută în alte mâini. Proiectul s'a adus la îndeplinire prin vânzarea pădurii, jefuită dela Moși, către o societate, unde lipsește chiar fațada de jidoviți, către societatea curat ovreiască a lui Tischler numită „Râul Alb“.

În ce condiții? Mister. În Ardeal ne fiind în aplicare procedura actelor autentice, nu putem cunoaște nici suma adevărată, dar nici aceia pe care părțile ar fi căzut de acord să o declare înaintea Tribunalului la autentificarea actului. Totul se face în secret din două motive ușor de

înțeles: 1) pentru că lumea să nu afle câte milioane au câștigat favoriții ministrului Constantinescu, speculanții cu păduri moșești; 2) pentru ca Ministerul de Finanțe să poată fi temeinic frustat la perceperea taxei legale; așa cum a învățat pe contribuabilii României-Mari să procedeze Excelența Sa Ministrul Constantinescu, când cumpărând o casă în valoare de 2 milioane, a declarat că ar fi costat ceva peste 100 mii lei!

Dacă un ministru al țării și-a

permis asemenea procedură, având de coleg pe Vintilă Brătianu cel drept și neînduplecat; de ce nu ar comite asemenea manevre de cod penal acei jidoviți, trepăduși de Ministere, cari au asudat urcând treptele puternicilor zilei până ce au isbutit să înjghebeze afacerea de speculă pe care au trecut-o de ună-zii jidanului Tischler?

Iată domnule cititor cum sub ocrotirea vinovată a politicii de partid, oameni fără obraz dar cu pretenții și protecție ajung să facă milioane prin nici o altă muncă decât întinzând o ghiară ascuțită cu care au smuls din gura Moșului bucăți de pâine zilnică.

Revista

Proveniența jidovească a „Protocoalelor“.

În această revistă s'a scris des și s'a demonstrat în mod incontestabil cum se aplică în viața internațională și a fiecărui popor civilizat preceptele din cartea intitulată „*Protocoalele Înțelepților Sionului*“, tradusă în românește de Ion I. Moța și prea puțin răspândită. Dacă în țara noastră documentul istoric nu a avut ecoul, pe care l'a deșteptat în streinătate, faptul se explică ușor: la noi nu există o presă curajoasă națională, care să întrețină publicul asupra problemei de importanța vitală ascunsă în acea lucrare; se explică și prin indolența, indiferența și așa zisa diplomație a intelectualilor noștri, cari în enorma majoritate a cazurilor nu citesc ori dacă citesc nu au curajul moral să spună un cuvânt ce i-ar strica cu jidanii.

Ce sunt *Protocoalele* și care este proveniența lor?

După toate cercetările făcute cu imparțialitate, „*Protocoalele*“ reprezintă concluziile debaterilor primului congres sionist, ținut la Basel în 1897, cari concluzii conțin normele de conduită ale iudaismului față de popoarele creștine, având drept țintă distrugerea puterii lor și înălțarea neamului israelit peste ruine la rangul unei forțe, care să conducă în-

treaga lume după ce și-a asigurat puterea aurului.

Aceste concluzii, sub formă de precepte, au ajuns în mâna învățatului rus Sergius Nilus, care le-a publicat în 1905, ca un capitol documentar, în cartea lui intitulată: *Le Grand dans le Petit*. Un exemplar din a doua ediție, apărută la 1905, se află din 1906 în biblioteca muzeului britanic din Londra sub No. 3926-d-17. De atunci au mai apărut câteva ediții în Rusia țaristă fără a li se da o deosebită importanță. După război cartea s'a tradus în toate limbile. Traducerea poloneză coprinde pe copertă cuvintele: *Este o datorie națională a citii această carte și de a o da să se citească mai departe*.

De unde provine acest document de o revelație sguduitoare? Toți creștinii cari s'au ocupat cu această chestiune și toți cari au citit *Protocoalele* și observă cătuși de puțin cum se dezvoltă lucrurile în lume răspund în cor: *din tabăra jidovească*. Jidanii tăgăduesc la unison că ei ar fi autorul. Spre a nu face discuție iuntilă, trebuie dela început adoptată o atitudine precisă. Cine cunoaște pe jidan din scrisul, cu conținut referitor la interesele rasei

lui, va fi de acord cu atuurul acestui articol, asupra următorului adevăr: Evreul e totdeauna de rea credință în discuție, deci cu el nu se poate sta de vorbă. Pentru cine se îndoiește de acest adevăr amintim două chestiuni celebre din ultima sută de ani și o metodă față de cartea sufletului lor atavic, față de Talmud.

Cele două chestiuni: prima este omorul ritual săvârșit la Damasc în 1840 asupra călugărului francez Thomas. Toată Franța și întreaga opinie publică europeană a fost ani de zile emoționată din cauza faptului, dovedit prin consulatul francez ca adevărat, și totuși falsificat, răstălmăcit și negat în urmă prin intervenția jidanului Crémieux care a cumpărat pe Suveranul Egiptului, pe Mehemet-Ali, făcându-l să libereze pe cei 7 jidani ucigași cari mărturisiseră comiterea crimei din ordinul rabinului. Câțiva ani mai târziu scriitorul francez Achille Laurent a scos o carte intitulată *Affaires de Syrie*, unde cu documente se ocupă de asasinarea călugărului Thomas. Jidanii au făcut-o să dispară din comerț. Astăzi nu se mai găsește decât un singur exemplar la biblioteca națională.¹⁾

A doua afacere care a tulburat adânc Franța, împărțind-o în două tabere în naivitatea ei fără să vadă orgoliul și interesul rasei jidovești, a fost *afacerea Dreyfuss*, în care jidanii din întreaga lume s'au arătat atât de solidari, încât ultimul birjar evreu din Moldova aștepta să se termine odată procesul ca să scape și el de contribuția lunară de 0.50 bani ce-i impunea comunitatea izraelită spre a se strânge fondurile internaționale, necesare la triumful nevinovăției (!) unui trădător semit.

Metoda lor față de Talmud, întrebuințată spre a ascunde toate expresiile injurioase și murdare la adresa lui Isus Christos, ne-o destăinuiește însuși evreul Drach, fost rabin, trecut apoi la catolicism, în rândurile următoare:

„In ediția Talmudului din Basel din 1581, censorii suprimară principalele fragmente pe cari le-am citit mai sus, precum și tratatul întreg *Aboda-Zara*.

„Sinodul jidovesc, întrunit în Polonia în 1631 prescrie această măsură într'o enciclică hebraică, unde se citește:

„Vă impunem, sub pedeapsa de excomunicare majoră, să nu tipăriți în edițiile viitoare nimic ce se raportează în bine sau în rău la Isus

Nazarineanul și de a pune în locul cenzurat un semn ca aceasta o, *pentru ca rabinii și învățătorii să știe a instrui tineretul asupra acelor fragmente numai prin viu graiu*. Prin asemenea măsură de precauțiune savanții creștini nu vor mai avea pretextul să ne atace în această privință“. (Cf. Vial op. cit. pag. 10).

Când un neam procedează cu lipsa de scrupul mai sus desvăluită spre a falsifica ori suprima adevărul stabil în numai de autorități; dar și acel adevăr socotit ca atare de cărțile lui sfinte, când își suprimă aprecierile intime ale religiei lui spre a propăvădui totuși acele aprecieri în taină, în mod perfid și subversiv, pentru ca prin tradiție orală bârfirea să crească din generație în generație ca o avalanșă, când astfel se comportă în apărarea intereselor rasei lui, cu acest neam, care în România-Mare își dezvoltă facultatea de a calomnia și a fi de rea credință prin *anumita presă*, cu reprezentanții acestui neam nu se poate sta de vorbă asupra provenienței Protocoalelor.

Proveniența jidovească a acestui document rezultă din atitudinea evreilor lor față de Protocoale și din aplicarea lor promovată și înfăptuită prin jidani. Când cartea nu se răspândise încă în toată lumea civilizată, jidanii au încercat din răspuțeri să o suprimă; după ce au constatat că nu reușesc au combătut-o prin tăgăduire.

Dăm câteva fapte de suprimare: Cum a izbucnit revoluția în Rusia în 1917 s'a ars în gara Petersburg un vagon de exemplare din „Protocoale“ de niște indivizi, a căror urmă s'a pierdut. Alt fapt: Kerenski, care era născut Adler deci jidan și în urmă a fost înfiat de un rus cu numele Kerenski, imediat ce a ajuns la putere a dat ordin să se suprimă toate exemplarele de Protocoale. De ce? În Polonia traducătorul a fost amenințat cu moartea și a trebuit să-și țină numele ascuns spre a scăpa de răzburarea semită. De ce? În Statele-Unite, unde se știe că conducerea economică a războiului a fost exclusiv jidovească, primul exemplar din Protocoale a fost confiscat din ordinul Ministerului de războiu; a fost o ciocnire de interese contrare, care a durat doi ani, dela sfârșitul anului 1917, când un căpitan a adus în America un exemplar din ediția distrusă de Kerenski, și până la 26 Octomvrie 1919 când în fine au apărut și în Statele-Unite faimoasele Protocoale, sub titlu schimbat; tocmai la sfârșitul anului 1920, după lungi peripeții și intimidări exercitate

de jidani s'a putut publica interesantul document sub numele de Protocoale. De ce presiune iarăși semită?

În Anglia s'au făcut aceleași greutăți; iar după ce lumina revelațiunii a pătruns pretutindeni un deputat jidovit din Camera Comunelor a interpellat guvernul pentru ce nu confiscă Protocoalele. În Germania jidanul, ascuns sub numele polonez Tarnowski, a cerut guvernul să se scoată din comerț aceiași carte. În Rusia sovietică condusă de jidani, acela la care se găsesc Protocoalele este pedepsit cu moartea. Din această serie de fapte²⁾ se pune întrebarea: dacă jidanii nu au nici un amestec la alcătuirea Protocoalelor, dacă acest document nu le desvăluie machinațiunile, ce interes au avut să-l oprească de a ieși la lumina zilei? Tactica e cel puțin suspectă.

A doua considerație. Acum când toată lumea, afară de biata opinie publică românească, cunoaște Protocoalele, de ce tocmai jidanii se străduiesc a le combate când ei afirmă că nu este opera lor? Iată de ce: pentru că Protocoalele ne dă cheia înțelegerii actualei situațiuni internaționale și la fiecare popor în propria lui casă, care situațiune fie externă fie internă se desvoltă precis și sistematic după normele din Protocoale prin machinațiunile agenților semiți. Așa încât, prețiosul document ne descoperă pe jidanul autor chiar asupra faptului așa cum lucrează la distrugerea noastră întocmai după sfaturile ce-i dă „negru pe alb“ conducătorii contimporani ai neamului lui Israel. Această punere în aplicare prin evrei a perceptelor din Protocoale, precum și împlinirea astăzi consumată a unora din prevederile Înțelepților Sionului făcând să apară conținutul documentului ca o profecție miraculoasă, a produs o uimire generală în opinia publică engleză, când ziarul *Times* din 8 Mai 1920 a publicat un articol senzațional desvăluind cuprinsul Protocoalelor și constatând perfectă coincidență între sfaturile „Înțelepților“ și faptele săvârșite în lume de fiii aceluiași neam.

Reproducem mai întâi rezumatul cuprinsului făcut de marele ziar londonez³⁾ în următoarele 7 puncte:

„1. De secole există o organizație internațională și secretă.

²⁾ Vezi introducerea la cartea Monșeniorului Jouin intitulată *Le péril judéo-maçonnique*.

³⁾ cf. A. Netchvolodow, în *Nicolas II et les Juifs* Paris 1924 pag. 264 și următoare.

¹⁾ A se vedea L. Vial, *Le Juif sectaire*, Paris 1899 pag. 279-82.

„2. Baza acestei organizații este spiritul de ură eternă și tradițională contra Creștinismului și o efortare titanică spre a ajunge la dominațiunea universală.

„3. Scopul final, ce urmărește această organizație în cursul veacurilor este distrugerea statelor naționale ale creștinătății și înlocuirea lor prin dominațiunea jidovească internațională.

„4. Mijloacele de acțiune întrebunțate mai întâi spre a slăbi și în urmă spre a desăgara definitiv organismele politice existente, constă în propagarea ideilor destructive prin o forță disolvantă, rezultând în mod progresiv din combinarea cu îngrijire a liberalismului cu radicalismul, a socialismului cu comunismul și terminându-se cu anarhia, care va demonstra absurditatea principiilor egalitare. (Deductio ab absurdum). Iudaismul, în acest timp, rămâne neatins de aceste doctrine înveninate. „Noi predicăm liberalismul goilor (creștinilor) dar poporul nostru va rămâne în supunere“. Din noroiul anarhiei mondiale, ca răspuns la strigătele desperate ale umanității sfărâmate, se va ridica regatul sever, logic și fără milă al „Regelui din sămânța lui David“.

„5. Doctrinile politice elaborate de Europa creștină, modul de guvernământ democratic și politica sunt disprețuite în ochii înțelepților Sionului. După opinia lor, capacitatea de a governa un stat este o artă superioară și misterioasă care nu se dobândește decât printr-o preparație tradițională, în care sunt inițiați câțiva aleși dintr'un sanctuar oare-cum secret.

„6. Cu modul acesta de a privi arta, de a governa un stat, masele populare apar ca o turmă mizerabilă iar șefii politici ai creștinilor — aventurieri ieșiți din această masă — apar complet orbi în politică. Aceste păpuși puse în mișcare prin mâna ascunsă a „înțelepților“, păpuși în general batjocorite, neputincioase, foarte simțitoare la lingușire ori intimidare, supunându-se amenințărilor contribuie în mod inconștient la înălțarea dominațiunii jidovești.¹⁾

„7. Presa, teatrele, speculațiunile de bursă, știința și chiar legea trebuie să devină în mâna acelor cari au acaparat aurul, instrumente cari vor servi să provoace dezordinea proiectată și zăpăceala în opinia publică, vor servi să depraveze tinerețea, să încurajeze viciile adulților cu scopul de a înlocui în sufletul creștinului tendințele ideale cari sunt baza

culturii creștine cu indiferență, pornită dintr'un scepticism materialist, și cu cinismul nerușinat al plăcerilor sensuale“.

În aceste cuvinte tăioase, cari nu cruță nimic devăluind întreg adevărul, a înțeles cel mai serios, cel mai cumpănit și cel mai răspândit ziar din Imperiul britanic să destăinuiească lumii de cultură anglo-saxonă toată primejdia întreprinderii destructive, preconizată în Protocoale. Dar autorul articolului nu se oprește aici; el rămâne isbit de coincidența dintre litera Protocoalelor și diferite fapte politice întâmplare în cursul războiului mondial și mai ales în Rusia sovietică. Iată cum urmează:

„Câteva părți fundamentale ale programului de inspirație jidovească prezintă o asemănare miraculoasă cu evenimentele și situațiunile pe care le avem actualmente înaintea ochilor. Cartea profesorului Nilus fără îndoială a fost tipărită în Rusia la 1905. Exemplarul care se găsește la Muzeul britanic poartă stampila din 10 August 1906. Unele părți din ea conțin profetii actualmente realizate, independent de dorința de a atribui aceste prorocii ale înțelepților Sionului unor tulburători cari conduceau de fapt evenimentele.

Când citim în Protocoale: „*pentru scopurile noastre este indispensabil ca războaiele să nu aducă cu ele modificări teritoriale*“, fără să vrei îți aduci aminte de acel strigăt al *păcii fără anexiuni*, care în timpul războiului a fost cuvântul de ordine al partidelor radicale din întreaga lume și în special în Rusia revoluționară“.

Mai departe continuă marele jurnal londonez:

„De asemenea noi nu putem să nu recunoaștem Rusia sovietică în următoarele rânduri luate din Protocoale: „*Cele mai bune rezultate în conducerea lumii se vor obține prin violență și teroare*“; în politică noi trebuie să știm a confisca proprietatea particulară fără nici-o șovăială, căci lucrând astfel noi vom obține supunerea celorlalți și vom ajunge la putere. *Dominațiunea noastră continuând să urmeze calea cuceririi militare, are dreptul să înlocuiască ororile războiului prin execuțiuni cari sunt mai puțin vizibile, mai eficace și necesarii pentru a menține teroarea*“), al cărei rezultat va fi o supunere oarbă. *Nouile legi vor reglementa viața politică a supușilor noștri ca și cum ar fi roțițele unei mașini. Aceste legi vor limita încet încet libertățile admise de creștini. Noi trebuie să facem tot posibilul pentru ca în toate țările,*

afară de noi (jidanii), să nu existe decât masa enormă a proletariatului, ai cărei membri vor fi soldații și polițiștii devotați scopurilor noastre. Pentru a arăta în mod vizibil aservirea guvernelor creștine ale Europei, noi vom face pe unele din ele să simtă forța noastră prin mijlocul crimei și al violenței, adică prin teroare: programul nostru va forța a treia parte a populației să supravegheze pe ceilalți, fie împinsă de nevoie, fie după principiul serviciului voluntar“. Apoi continuă ziarul englez: Dacă ne amintim vremea, când s'au scris aceste rânduri, noi vedem că 15 ani mai târziu s'a stabilit în Rusia o putere guvernamentală, care pune în practică principiile expuse în citatele de mai sus și sprijinul acestei puteri este partidul comunist, care este construit pe bazele expuse în ultimul extras. Noi vedem aceasta și ceiace vedem ne pare a fi de domeniul magiei. Nenorocirea face ca această să servească antisemitismului, care lucrează fără a discerne. Că aceasta mișcare se întinde în mod irezistibil în Europa orientală, aceasta

¹⁾ Invităm pe cititor să verifice cât de bine se potrivește această caracterizare politicianilor noștri jidoviști sau inconștienți.

²⁾ Această doctrină nu s'a aplicat numai în Rusia; acte de terorism a cunoscut Polonia, a cunoscut Bulgaria prin atentatul dela catedrala din Sofia la care atentat spionul conducător a fost jidanul Marcu Friedman; a cunoscut România prin mâna jidanului Max Goldstein la Senat, a cunoscut în Besarabia crime politice înfăptuite de jidani, a cunoscut prin distrugerea materialului nostru de război împreună cu Pirotehnia de lângă București, care act a fost săvârșit de un jidan după următoarea informație dată de ziarul „Universul“ din 15 Iunie 1925: „D. M. Gardin, american, care a stat 4 ani în Moscova, unde a avut strânse legături cu cercurile bolșevice, scrie în ziarul „New-York-Herald“ următoarele: *Cunosc personal pe autorul diaboliceii isprăvi dela Pirotehnia din București. El este american-român (Nota Redacției: adică jidan) și mi-a povestit detaliat isprava sa. Știu pozitiv că teribila catastrofă dela Pirotehnie este opera agenților guvernului sovietic“.*

³⁾ Amintim execuțiunile săvârșite dela 1917—1922 de guvernul jidovesc al Rusiei sovietice, luate după ziarul *Le Temps* din 6 Maia 1922:

Asasinați	28 episcopi
	1.215 preoți
	6.775 învățători și preoți
	8.800 medici
	54.650 ofițeri
	260.000 soldați
	59.000 ofițeri de poliție și jandarmi
	368.200 burghezi intelectuali și proprietari
	193.359 lucrători din orașe
	815.130 țărani
Total	1.766.118 asasinați de jidani după preceptele din Protocoale I

este un fapt. Că propaganda antisemită face progrese în Franța, în Anglia și în America, aceasta este iarăși un fapt. Putem noi dori și admite ca la toate tulburările noastre politice, sociale și economice să se mai adauge și o violentă ură de rasă? Dacă nu atunci chestiunea „Pericolului jidovesc“ trebuie ridicată și soluționată¹⁾.

Aceeași cerere de a se lămuri chestiunea „Protocoalelor“ o formulează autorul american al cărții intitulată „*Protocoalele și Revoluția mondială*“ tipărită la Boston în 1920, în următoarele cuvinte:

„Este incontestabil că jidanii din America trebuie să recunoască ce primejdie înseamnă pentru instituțiile guvernamentale și bunăstarea materială a Americii o conjurație de așa natură cum o citim în *Protocoale*. Dar situațiunea astfel creiată cere mai mult decât o dezaprobare mută. Dacă luăm în considerație paralelismul complet ce există între „*Protocoale*“ pe de o parte, și pe de altă parte politica ce duc bolșevicii actualmente în Rusia, precum și situația preponderentă a jidanilor în guvernul sovietic, precum și aprobarea dată în mod fățiș bolșevismului internațional de către unii jidani de marcă din afară de Rusia; având în vedere acest paralelism, este o necesitate vitală pentru jidanii americani de a arăta prin cuvinte și prin acte că ei dezaprobă nu numai bolșevismul, dar orice fel de program tinzând să dobândească dominațiunea mondială în chipul acela cum este expus în „*Protocoale*“.

Nici ancheta, cerută de ziarul *Times* prin articolul în parte mai sus citat, nici acest apel al scriitorului american nu a avut vre-un răsunet în tabăra jidoverscă, pentru simplul motiv că jidovimea descoperită în planurile ei criminale aplicate în Rusia, are interesul să se facă tăcere asupra acestei chestiuni. O anchetă serioasă și imparțială nu s'a făcut și nu se va face în vremea, când jidanii domnesc din umbră. S'a făcut altceva. Câțiva scriitori semiți — Solomon Reinach în Franța și Lucian Wolf în Anglia — au încercat să pună în circulație ideea că *Protocoalele* ar fi un plagiat, apropiind câteva pasagii cu fragmente dintr'o carte scrisă de Maurice Joly pe vremea lui Napoleon III; și toată puterea jidovimei anglo-saxone a stăruit să se susțină în același ziar

Times prin trei articole consecutive din 16, 17 și 18 August 1921, trimise de un corespondent din Constantinopol, că *Protocoalele* ar fi un fals literar.

Procedura e străveche la jidani să închidă cu aur gura aceluia care vorbește contra lor. Dacă au înmuiat cerbicia lui Mehemet Ali prin aceeași metodă, de ce nu ar fi înduplecat și pe proprietarul ziarului *Times*, pe Lord Northcliffe, care va fi cedat de sigur amintindu-și că și el era de proveniență semită, numindu-se la origină Harmsworth-Stern?)

Și ce dovadă mai zdrobitoare despre proveniența jidovească a *Protocoalelor* decât faptul: că toate percepțele din acest istoric document se aplică în toate țările prin intermediul jidanilor sau instrumentelor lor și în profitul cauzei jidovești? Faptele vorbesc cu mai multă putere de convingere decât toate tăgăduelile semite. Cine citește *Protocoalele* cu atenție și se gândește la ceia ce se petrece astăzi în lume, înțelege, fără puțința de a mai fi sguduit în convingerea lui, toată cauza crizei mondiale prin care trecem dela terminarea războiului, de pe urma căruia jidanii au profitat îmbogățindu-se, menținând actualul dezastru economic, și asigurându-și puterea poli-

1) cf. Netchwolodov op. cit pag. 269.

tică internațională prin Liga Națiunilor.

Cine voește să afle cum se aplică *Protocoalele* în viața internă a Statelor-Unite și în politica externă, nu are decât să citească cartea miliardarului american *Henry Ford*, intitulată „*Jidanul internațional*“ și orice bănuială, în ce privește origina *Protocoalelor*, îi va pieri. Iată ce scrie marele industriaș de automobile despre importanța prețiosului document și despre datoria ce are orice intelectual de a lămuri marele public asupra pericolului jidovesc: (op. cit. vol. I pag. 103).

„*Prin Protocoale se explică de unde pornește întreaga rătăcire actuală și cărui scop îi servește. Protocoalele ne pun în mână firul conducător în labirintul modern. Nu mai este timp de pierdut: se impune ca popoarele să ia cunoștință despre ele. Arma principală contra programului (cuprins în Protocoale) este cea mai deplină publicitate. Să dăm popoarelor de știre. Metoda preconizată în planul jidovesc este de a asmuți poporul, de a-l alarma, de a-i atăța patimile. În contra acestor otrăvi, noi să luminăm poporul*“. În toate țările s'a dat semnalul de alarmă. Numai intelectualii noștri dormitează în ingnoranță ori tac cu diplomație.

I. C. Cătuneanu

Drepturile omului

Drepturile omului au fost decretate în mod programatic de către Marea Revoluție Franceză, drept consecință firească și logică a stărilor premergătoare de totală lipsă de libertate individuală consacrată prin lege și drept reacțiune a maselor călcate în picioare de un autocratism păcătos și disprețuitor al intereselor obștești. Aceste drepturi ale omului puse în fruntea constituției revoluționare au încălzit sufletele masselor robite înainte și au fost merindea ideologică a armatelor eșite ca din pământ, armate ce au apărut cu atâta glorie glia franceză împotriva coalițiilor restului Europei. Când geniul uriaș al lui Napoleon a împins armatele franceze peste întreaga Europă, aceste drepturi exportate pe vârful baionetelor cu toată înfrângerea finală a Impăratului au devenit patrimoniul tuturor popoarelor civilizate.

Nu vreau cu aceasta să spun că drepturile omului sunt o invenție a revoluției franceze sau a ideologilor

precursori. Drepturile omului își găsesc cea mai sublimă și cea mai înaltă sintetizare în dumnezeiasca învățătură a lui Christos. Nu era deci nevoie să fie inventate din nou și cu oarecare ascuțiș contra credinței creștinești, chiar dacă deținătorii puterii de Stat, creștini de formă în cursul veacurilor s'au depărtat tot mai mult de fondul credinței în practică. Cercetarea acestor împrejurări însă iese din cadrele acestui articol. Asemenea nu mă pot opri — deși ar fi extrem de interesant — să analizez sinceritatea unor promotori „ideologi“ ai revoluției cu tot cortegiul de ură și râvnă de a distruge și cele din urmă vestigii ale credinței lui Crist — tendințe atât de asemănătoare intențiunilor intime ale regimului bolșevic — și nu pot cerceta în acest articol, dacă drepturile omului decretate de marea revoluție și devenite patrimoniul umanității pe lângă efectele salutare ce incontestabil le-au produs, nu au fost totodată și strunga, prin

1) Aceasta cerem și noi „Acțiunea națională creștină“ oricărui guvern român și nu vom avea odihnă până lumină nu se va face și soluție nu se va da.

care musafiri nepoftiți, cavaleri ai nopții s'au strecurat pe neobservate în viața colectivă a diferitelor popoare cu vădită tendință de a le încăleca economicște întâiu, iar mai apoi și politicește, dacă aceste drepturi așa cum au fost tendențios interpretate și puse în practică nu au ascuns în sine germenii anarhizării internaționale ce înfrigurează astăzi bătrânul glob dela un capăt la altul. Sunt însă sigur că mai repede sau mai târziu, când se va cunoaște tot ce astăzi este taina unor inițiați „ințelepți“, se va găsi omul erudit, având curajul opiniei, care să elimine din cartea trecutului națiunilor buruiana tuturor inexactităților tendențioase, a tuturor invențiilor mincinoase, a tuturor mistificărilor interesate și atunci prea se poate, că întreaga istorie a evului mediu și nou să se scrie altfel, decum astăzi se cunoaște și astfel să fie mai aproape de adevăr.

Reținem deci numai faptul incontestabil, că formularea politică a drepturilor omului datează dela revoluția franceză pentru popoarele continentale ale Europei. Drepturile omului consacrand libertățile individului adeseori încălcate de atotputernicii zilei sunt una dintre pietrele unghiulare ale așezământului uman și respectarea lor este o condiție esențială a vieții colective, de stat fără greș. Nu noi vom fi aceia, cari să ne ridicăm contra drepturilor omului, să cerem sau să impunem călcarea lor în picioare. În mod firesc și inexorabil însă drepturile omului, libertățile individului suferă o dublă îngrădire: drepturile celorlalți indivizi și drepturile colectivității. Exercițarea dreptului unui individ în detrimentul libertăților altui individ având aceleași drepturi constituie un abuz de drept, transformă pe individ în opresorul celuilalt, iar drepturile individuale ale omului suprapuse drepturilor colectivității, exercitate în disprețul ordinii publice și al intereselor obștești, naționale sau de Stat sunt însăși negațiunea națiunii, a Statului și constituie un atac perfid și deghizat la existența lui. Acest principiu sănătos al unui just echilibru între drepturile omului și ale Statului a fost și este consacrat de legile tuturor popoarelor ce au scris pagini de dăinuire în istorie. Oricând și oriunde aceste precepte bune și drepte au fost nesocotite, împărății s'au năruit, popoare au dispărut și în cataclisme înfricoșătoare milioane de indivizi au suferit, au pierit.

Prin urmare nimic mai frumos, mai sublim, mai național și mai patriotic, decât a fi campionul, apostolul *drepturilor omului așa interpretate, așa propovăduite*. Apărând drepturile omului, a celor mai slabi, a celor mai umili, a celor fără mijloace și fără sprijin, în același timp însă a face pe individ, pe fiecare individ să înțeleagă că este numai o verigă dintr'un lanț, un atom al neamului, al națiunii, că națiunea, Statul aspirând la veșnic preste drepturile individului își are și ea interesele sale, drepturile sale sfinte, pe care individul, cetățeanul trebuie să le respecte, pentru cari trebuie să se jertfească, iată o operă dela care nimeni nu ar trebui să lipsească. Iar asociația care s'ar pune în serviciul acestei generoase și patriotice propagande, ar merita concursul tuturor oamenilor de bine.

Se pretinde că o astfel de asociație există: Liga drepturilor omului constituită la Paris, în cetatea luminii, cu intinse ramificații în toate țările civilizate. Conducătorii acestei ligi, depozitarii marilor cuceriri ale revoluției franceze, calcă pe urmele armatelor Marelui Napoleon — natural cu ajutorul confortabilelor expresii — și dau târcoale — ofensive, să se înstăpânească pe sufletele mulțimilor.

Cu ce se îndeletnicește această ligă? Se spune că „apără“ drepturile omului. În Franța bande comuniste asasinează mișelește pe niște membri ai organizațiilor naționaliste. Liga tace. Comuniștii descreerași și desrădăcinași fac o întinsă propagandă de anarhizare și revoluționare a armatei, îndeamnă pe soldași la deserțiune, manifestă pentru înjosirea Patriei; liga nu se mișcă. Un guvern eșit din demagogia electorală și alunecat pe panta ultrademocrației violentează tradiția, credința și patriotismul majorității țării, liga nu își ridică glasul. Indivizi judecați pentru trădare sunt introduși pe scara din dos în viața publică și ridicați la înalte demnități politice; liga nu se indignează. În Rusia sute de mii, milioane cad jertfă nebuniei criminale a unor pseudo-nime coalizate pentru stăpânirea prin foc și sabie a acestei vaste împărății; campionii revoluției mondiale, planetare și cosmice omoară preoți, episcopi, patriarhi pentru crima credinței creștinești, profanează biserici transformându-le în localuri de vulgară distracție sau de desfrâu, iar umanitarii protagoniști cocoțați în fruntea „Ligei Drepturilor Omului“ nu aud și nu văd

nișce. Agenții bineplătiți ai lui Apfelbaum-Zinoview pleacă în țări străine și comit asasinat de masse în numele idealului comunist și liga nu se înfioează de moartea femeilor și copiilor nevinovați ruși în bucăți de bombe Moscovei. Liga are ceva mai bun de făcut, ceva mai sublim de realizat: combate din răspuțeri și cu ultima energie pe cei doi „monștri“ ai umanității, Dumnezeu și Patria! Nu e deci de loc surprinzător, că guvernul francez — din care fac parte mulți fruntași ai ligii — nu admite sărbătorirea Fecioarei dela Orleans, nu admite manifestațiuni naționaliste; deslănțuește ofensiva contra bisericii și condamnă pe marele patriot Charles Maurras în lipsă la 2 ani închisoare, fără aplicarea legii Beranger, pentru că a adresat cunoscuta somațiune izvorâtă din adâncă dragoste pentru neam și țară ministrului de interne Abraham Schramek, francez de „sânge“ și originar probabil din Galiția.

Dacă aceasta este Liga drepturilor omului în Franța, ce poate fi sucursala ei la noi? Prezidată de un vanitos fără convingeri și condusă de „mercenarul“ Costa-Foru, ea este asociația tuturor trădătorilor și dezertorilor amnistiași de păcătoasa noastră toleranță. Dela Max Goldstein și până la Dobrogeanu-Gherea (Nuhâm Katz), numit de curând soldat onorific al armatei roșii, nu a existat atentator la existența Statului român, care să nu fi avut sprijinul larg al acestei ligi-sucursale, nu a fost curent subversiv și de desagregare națională, care să nu fi avut concursul binevoitor al ligii, nu s'a săvârșit nici un act de ponegrire a țării, de destrămarea autorității noastre ca națiune și Stat, la care liga să nu se fi asociat cu toată căldura. Urmărită de disprețul unanim al românilor de pretutindeni liga-sucursală simțise nevoia unei injecții de oxigen, a unui ajutor reconfortant venit din afară. Dl Guernut dela Liga din Paris — după ce liga a patronat o murdară manifestație sionisto-comunistă contra României, unde s'a cerut nici mai mult, nici mai puțin decât dismembrarea Statului român, — a plecat la București cu mare alai, să dea un nou suflu de viață asociației Costa-Foru et Comp. Și ce credeți, vă rog, că l'a interesat pe vajnicul apărător al drepturilor omului? Probabil l'a înspăimântat mizeria populației băștinașe din Ma-

ramureș, deposedată, alcoolizată și desvâguită de puhoiul paraziților venetici; poate a plâns de jalea codrilor noștri smulși în mod fraudulos din mâna românului și exploatați fără milă, a clocotit de indignare luând act despre fraudele împroprietăririi, sau a găsit cuvinte de biciuire înfierare pentru omorârea sistematică a apărătorilor hotarelor noastre dela Nistru?

Nu; dl Guernut întors la Paris a raportat lumii „civilizate“ numai și numai despre *nemaiipomenitele suferințe, ce trebuie să le îndure evreii în antisemită, barbară și balcanică Românie*.

Astfel suntem complect lămurii, Liga, faimoasa ligă nu se sinchisește de drepturile omului; ea militează numai și numai pentru „drepturile“,

Antisemitismul este o realitate istorică și o necesitate social-națională.

Cei interesați afirmă, iar cei necunoscători ai adevăratei realități dau crezământ afirmațiunii eronate, cum că mișcarea antisemită este efluxul unei *propagande* temporale de ură, organizată și alimentată de câteva persoane, pentru cari jidani sunt nesuferiți și par ca niște elemente sociale insuportabile.

O examinare științifică și obiectivă a acestei mișcări sociale va pune imediat în lumină *reaua credință* a celor ce se grăbesc să facă asemenea afirmațiuni, și *eroarea grozavă și grosolană* în care se plasează toți cei dispuși să dea crezământ unor atari afirmațiuni.

În acest articol vom trata în mod succint prima parte a chestiunii, adică realitatea istorică a antisemitizmului, iar în articolul ce va urma vom arăta justificarea sociologică a acestei manifestări sociale.

I. Antisemitismul este o realitate istorică

Mișcarea antisemită apare în istoria lumii ca un fapt cu caracter de *generalitate* sau de *universalitate*, atât în spațiu, cât și în timp. Cu alte cuvinte la *toate popoarele* și în *toate epocile*, jidani au fost urâți de către popoarele în sânul cărora au trebuit să trăiască.

Caracterul de *universalitate* al antisemitismului devine și mai accentuat, dacă luăm în considerare, că această mișcare s'a produs și se produce nu numai la popoarele de *religie creștină*, dar și la popoarele de *alte religii*. Și este destul să men-

mai exact prerogativele, privilegiile de dominațiune universală ale poporului ales. Liga este pur și simplu un instrument deghizat al Alianței Universale Izraelite, atât și nimic mai mult.

Poporul român blând, generos și tolerant până la exagerare are toată sollicitudinea caldă pentru apărătorii cinstiți ai drepturilor omului, însă se ridică cu ultima energie ca un singur om contra farsorilor și exploataților interesați. Iată ce vor trebui să înțeleagă odată și odată unii politicieni ce fac pe purtătorii ocazionali de trenă ai voiajorilor internaționali ai democrației „largi“ și toate partidele, cari nu se sfiesc a se milogi pentru sprijinul electoral al țirelsohnlor.

Valeriu Pop

ționăm în acest sens, că și la popoarele din Asia-Mică ca turcii bunăoară antisemitismul este destul de pronunțat, deși *religia mohamedana* a acestora este foarte deosebită de religia noastră creștină.

Acest fapt ne permite a spulbera ca nefondată afirmația aceloră, cari fac din antisemitism o *mișcare de ordin religios creștin*.

Dar și mai mult, antisemitismul se întâlnește și la popoarele arabe din Nordul-Africii, deși aceste popoare sunt rude de aproape cu jidani, deoarece aparțin aceleași rase, *rasa semitică*. Și este suficient să menționăm în acest sens măcelurile grozave, săvârșite de către arabi asupra populației jidănești din Algeria și Tunis, când guvernul francez, sub influența finanței jidovești a acordat drepturi politice evreilor din coloniile Nord-Africane.

Din aceste constatări se poate deci conchide, că este cu totul lipsită de adevăr afirmațiunea aceloră, cari consideră antisemitismul ca o *ură de rasă*, *ordin religios* sau ca o *ură de rasă*.

Jidani au fost și sunt urâți pretutindeni, de toată lumea, nu pentru *religia* lor și nici pentru *rasa* lor, ci pentru *natura lor parazită și dizolvantă din punct de vedere al vieții sociale*.

Toate popoarele în mijlocul cărora s'au cuibărit jidani, indiferent de *ășezarea geografică* a acestor popoare, și indiferent de *religia* și *rasa* lor, nu au manifestat față de jidani decât *ură și dispreț*. Istoria lumii nu

cunoaște absolut nici un exemplu de un popor, care să fi iubit pe jidani.

*

Dacă acum vom privi chestiunea antisemitismului din punct de vedere al *timpului*, concluzia va fi întocmai ca cea de mai sus.

Intr'adevăr jidani din însăș momentul apariții lor pe scena istoriei lumii, nu s'au bucurat nici o clipă de dragoste, din partea popoarelor în mijlocul cărora au trebuit să trăiască.

Se știe că egiptenii sunt poporul în mijlocul căruia s'au cuibărit jidani pentru prima oară. Pentru a ne putea face o idee despre considerațiunea, de care se bucurau jidani în ochii egiptenilor, este suficient a menționa porecla, cu care egiptenii obișnuiau să denumească pe jidani, și anume: „*leneși*“, „*leproși*“, „*necurați*“ etc. (Vezi Biblia Levitic 22, 4, Exod 4, 6; 17).

Aceste porecle desigur erau date din cauza firii trândave și leneșe a jidanului, și a vieții lui parazitare, cât și din cauza murdăriei specifice acestui popor.

Ne mai putând suporta exploatarea parazită a jidanilor, egiptenii se răscoală contra lor, și regele egiptean *Menopta*, spre a liniști poporul său, a strâns pe toți jidani la un loc, și i-a dus apoi să lucreze la exploatarea unor cariere de piatră, depărtate de țară.

Jidani însă neputând suporta acest regim de muncă reală și istovitoare, se hotărăsc să părăsească Egiptul. *Moise* se așează atunci în capul lor ca conducător, și dupăce rătăcesc timp de 40 de ani prin pustiu, ajung în fine în Palestina, pământul făgăduinței.

Dar ajunși în Palestina jidani se grăbesc să pună iarăși în practică procedeele lor parazitare de care se folosiseră în Egipt, adică se răspândesc printre populația băștinașe, *canaanienii*, și trăiesc din specularea muncii acestora.

O serie de revolte au loc din partea canaanienilor; ceeace determină pe regele Asiriei să strângă la un loc pe toți jidani, pe cari apoi îi transportă în Asiria, în așa zisa captivitate babilonică.

Acelaș lucru se petrece cu jidani și în perioada *Evului mediu* cât și în perioada *Evului modern*. Raporturile jidanilor cu popoarele în mijlocul cărora trebuiau să trăiască sunt totdeauna numai raporturi de ură și dispreț. Pretutindeni unde s'au așezat jidani ei au determinat totdeauna reacția popoarelor contra lor.

Astfel în Franța, Filip al II-lea (sec. 12-a) este nevoit să-i expulzeze, deoarece amenințau să sufoce existența națională a Franței. Același lucru se petrece în Anglia și Spania.

Jidanii alungați din Spania s'au refugiat în special în Turcia; iar cei alungați din Franța și Anglia s'au refugiat în special în Germania, Polonia, Galiția și Ucraina de astăzi.

Dar nici în aceste noi țări jidanii nu se bucură mult, dacă nu de simpatia, cel puțin de indiferența populațiunii în mijlocul căreia se așezaseră.

Antisemitismul apare și în Germania, și el progresează din zi în zi, ajungându-se până să se formeze chiar un partid politic, care are ca prim ideal curățirea patriei de jidanii.

În Polonia, Galiția și Ucraina de astăzi, fiindcă jidanii se grădiseră în proporții considerabile, au avut loc adevărate masacre în masă ale jidanilor.

În vechiul Imperiu Rusesc, cu toată firea blândă, ospitalieră și pravoslavnică, ce caracterizează pe rus, totuși dela vlădică până la opincă, dela țar până la moșic, toată lumea era antisemită.

În Austro-Ungaria este adevărat că multă vreme curentul antisemit a fost foarte șters. Acest fapt însă n'a rămas fără consecințe, deoarece repeziciunea cu care s'a descompus acest puternic imperiu se datorește în mare parte și infiltrațiunii virusului disolvant jidovesc, nu numai în viața economică, dar și în viața politică a acestui Stat.

Ungurii abia târziu s'au trezit și și-au dat seama de rolul important ce l-au avut jidanii în descompunerea Statului lor, căci sub masca unei false asimilări, jidanii speculaseră patriotismul și șovinismul maghiar. Când au cunoscut acest adevăr, ungurii au devenit antisemiți înfocați, și Ungaria astăzi are marele merit de a fi aplicat în mod oficial „*numerus clausus*“, care dacă se extinde în toate ramurile vieții socialei, reprezintă însăși moartea jidanilor.

În România jidanii vin în număr mai mare către finele sec. 18-a, și ei vin în special din Galiția și Polonia. În cursul secolului al 19-a numărul jidanilor cuibăriți la noi crește considerabil, căci de unde la începutul sec. 18-a în vechiul Regat nu existau decât 12 mii de jidani, ceea ce reprezintă 1,5% din populație, către jumătatea sec. 19-a, adică numai după 50 de ani numărul lor crește la 100 de mii, către finele sec. 19-a ajunge la peste 400 mii,

iar astăzi România-Mare, plămădită din sângele atâtor eroi, cari au rămas cu gura încleștată în glia pe care au apărât-o și udată până la saturație de șivoale de lacrimi a atâtori soții, cari așteaptă în zadar pe soții lor scumpi, a atâtor micuți, cari nu mai au cui adresa cuvântul scump de „tată“ și a atâtor mame și tați, cari tot nu se împacă încă cu ideea că flăcăii lor n'au să se mai reîntoarcă dela bătaie, sârmana România-Mare trebuie să hrănească din trupul ei nu mai puțin de 2.000.000 de lipitori veninoase.

Cât privește antisemitismul în România este destul să reamintim, că tot ce am avut mai de seamă, toți bărbații cu cari se mândrește neamul nostru, fie ei oameni de Stat, fie oameni de știință sau literați, toți au fost antisemiți. Într'un articol viitor ne rezervăm dreptul a arăta în mod detaliat și documentat acest lucru.

Deocamdată ne mulțumim a menționa în domeniul politic pe toți acei bărbați de Stat, cari au dus o luptă dârje contra invaziunii jidovești prin introducerea și menținerea în vigoare a art. 7 din Constituția României Vechi, articol anume făcut pentru a servi de stavilar contra puhoiului jidovesc. Între mulți alții merită a fi menționați: Ion Brătianu, Vasile Conta, Vasile Alexandri, N. Blarenberg, Rosetti-Teșcanu, I. C. Negruți, P. Casimir, E. Ghica etc. În fruntea tuturor însă merită a fi așezat primul rege al României, înțeleptul rege Carol I, care în mod fașis a dus o politică antisemită în toate ocaziunile.

Cât privește oamenii de știință și literații, nu există aproape unul, care să nu fi manifestat sentimente antisemite. Astfel filosofi precum V. Conta istorici ca Xenopol, literați și filologi ca Creangă și Hașdău și poeți ca Alexandri și Eminescu, toți arată în scrierile lor pericolul, ce rezultă pentru neamul românesc din invazia crescândă a elementului jidovesc, popor strein, parazitar și conrupător.

Cu un cuvânt, toate capetele cugetătoare mai de seamă ale neamului nostru, toate sufletele mari și toate inimile cinstite, nu au putut să simtă decât oroare față de elementul jidovesc, și săși exprime îngrijorarea pentru viitorul neamului nostru.

Cu toate acestea astăzi, când acest pericol este infinit mai mare, pedeparte din cauza proporției considerabile a elementului jidovesc în alcătuirea noastră de Stat, iar pe-

dealtă din cauză că devenind România-Mare trebuie a deveni o țară industrială, cu o clasă industrială și comercială națională, astăzi mulți dintre oamenii noștri de Stat și dintre oamenii de știință rămân nepăsători la acest pericol, sau ca să devină și mai interesanți pentru perciunații, a căror cauză sunt plătiți să o apere, se grăbesc a afirma, că antisemitismul este o copilărie, o nebunie o inconștiență, pe care numai anumite minți bolnave o pot concepe.

De partea cui oare să fie adevărul, și de partea cui pretinsă nebunie și inconștiență?

*

Concluzie. Din cele expuse se poate conchide, că antisemitismul nu este ceva nou, ci este o realitate istorică, adică un fapt, care a existat tot timpul de când există poporul jidovesc și la toate popoarele unde jidanii s'au cuibărit, indiferent de poziția geografică, indiferent de religia și de rasa acestor popoare.

Așadar antisemitismul nu poate fi decât efectul unei singure cauze, cu perzistență în timp și spațiu, și anume: „jidanal“.

Și dacă unii, după cum am arătat mai sus, califică antisemitismul ca o boală, noi cei bolnavi, și cari trebuie să căutăm leacul, va trebui să căutăm rețeta în medicină; și în cazul acesta, acest leac nu poate fi altul decât cel prescris de marele Aesculap prin cuvintele: „*Sublata causa, tollitur effectus*“, adică să înlăturăm cauza, pentru ca să înlăturăm efectul.

Dr. P. Dedulescu,
profesor și avocat.

Nici un complot, nici un spionaj fără jidani. Toată lumea a aflat că jidanul Nuhăm Katz, care se ascunde sub numele Dobrogeanu-Gherea, scăpat prin naivitatea autorităților noastre din puterea Curții Marțiale, se află astăzi în Rusia îmbrățișat de jidanii lui sovietici, cari i-a dat distincțiunea de soldat onorific într'un regiment bolșevic. Iată legătura între jidanii sovietici și jidanii dela noi, cari fac propagandă comunistă.

Alt caz de criminală legătură s'a dovedit deună-zi la Botoșani în persoana jidanului Popeli Anatol, caporal în Reg. 38 infanterie, făcând spionaj în favoarea Sovietelor, care îi plăteau 20.000 lei lunar.

Cum se face dlor filosemiți, că unde este murdărie, spionaj și trădare jidanul e nelipsit?

Grecii ne-au luat înainte

Conduși de aceeași doctrină reprezentanții mai multor organizații naționale și creștine ne-am întrunit, sub prezidenția dlui A. C. Cuza, la Iași la 12 și 13 Aprilie cor. pentru a fixa punctele cardinale programatice în vederea unei complete fuziuni. Lucrările au fost de ordin preliminar în vederea unei completări ulterioare. Primul pas important s'a și făcut fixându-se bazele și rămânând numai fixarea detaliilor, lucru care are să se petreacă în cel mai apropiat viitor.

În cursul discuțiilor, pe lângă chestiunea jidovească, s'a pus și chestiunea corupțiunii, care ne roade țara din temelii. Această plagă este așa de virulentă în țara noastră întrucât am putea-o considera cauza principală a tuturor relelor vieții noastre publice.

Cazuri izolate de corupțiune găsim în toate țările. Oamenii venali cu desăvârșire, cu greu pot fi scoși din viața publică. Dar până e cazul izolat, este ușor de descoperit, iar făptuitorul de urmărit și pedepsit. Opinia publică reacționează, iar angrenajul justiției funcționează ireproșabil.

Noi însă, durere, facem parte dintr'acele țări unde corupția este organizată. Sunt formate adevărate mafii din cari, pe o scară întinsă, face parte o serie de oameni cari stau în legătură socială sau oficială unii cu alții. Aceste mafii au două categorii de membri. Oameni mici „trupele de asalt“ cari se expun, săvârșesc materialmente faptele și „cei mari“ statele majore cari stau în dosul paravanelor și cari iau partea leului din „câștig“ dar se recompensează prin acordarea binevoitorului sprijin fie prin oferirea ascunzișurilor în caz de urmărire, fie prin întinderea binevoitoareii mușama sau deschiderea portitei pentru evadare în caz de dare în judecată. De mare afacere trebuie să fie vorbă, când înșiși „cei mari“ se dimit la acțiune personală. Dar în lipsa totală de pudoare morală și frica legii se întâmplă, destul de des, și aceste cazuri.

Terente, Tomescu, Munteanu și alți eroi ai drumului mare, luptători ai libertății cum ar spune dl Mihailache, sunt protejuiți de primari, notari, șefi de posturi de jandarmi, și alți mici funcționari, pentru că o astfel de protecțiune e cam riscată, la care cei mari nu se prea dimit. Dar le sunt binevoitori mari mase

de țărani, cari încurajați de conducătorii lor locali fac tot posibilul pentru zădărnicierea arestării simpatizilor lor. Iar dacă sunt arestați pot conta, cu siguranță, nu numai la sprijinul păzitorilor, dar și la achiziții prețioase, pentru că acești păzitori, admiratori ai „eroilor“ codrului sunt gata a împărți soarta de bandit cu recentul evadat.

Micii și mijlocii slujbași ai Statului au și ei protectorii lor în persoanele prefectilor, directorilor și inspectorilor, cari sunt gata în orice moment să-și întindă mâna ocrotitoare asupra celor căzuți în belea.

Marii slujbași își au protectorii pe băncile ministeriale și între damele voalate și nevoalate.

Ministri la rândul lor, când e cazul, procedează fără nici o teamă, pentru că ei stau asupra legilor.

Că acest trist tablou pe care cu durere de inimă trebuie să-l zugrăvim nu este un basm, dovada cea mai evidentă sunt faptele ce se repetă. Terente scăpat poate pe vecie. Munteanu prins a evadat cu păzitorii săi împreună, urmărirea lui e fără nici un rezultat. Plângeri din toate părțile în contra fraudelor săvârșite cu intrarea jidanilor în țară, cu constatarea cetățeniei, cu reforma agrară, cu cârciumile, cu impozitele, sustracțiuni de bani publici unde numai se mânduiesc, soldați și jandarmi în uniforme de cerșitori, și bunul Dumnezeu le mai poate toate enumera. Fraude în stil mare cu pădurile fondurilor, cu pașapoartele, cu comercializările, cu fabrica de avioane, cazul Dâmboviceanu, etc. etc.

Și în această mlaștină morală pe care nu o descriem nici cu intenția de a ne ponegri țara și pentru a face critică regimurilor politice, singura speranță ne este cea pleiadă de oameni cinstiți și buni români cari azi au mai putut rezista cangrenei urâte, grație virtuții romane și adevăratului duh creștinesc. A forma dintr'această mare rană națională un capăt de acuzare față de un guvern sau un partid politic a devenit deja o chestie plictisitoare. Aci numai un suflu nou poate și va ajuta. Măsurile obișnuite, chiar dacă s'ar întrebuița cu sinceritate, nu mai pot fi eficiente. Să se ridice orice personalitate în viața noastră publică, singur nu se va putea lupta cu hidra cu nenumărate capete. Aci se cere o armată nouă.

Toți românii buni și creștini trebuie să se solidarizeze pentru soluționarea acestei chestiuni. Să se formeze o falangă în jurul unui program de fier pe care să-l execute cu necruțare.

Sub impresiile acestui tablou subsemnatul am făcut la Iași propunerea că actele de corupțiune, ca atentate la siguranța Statului, să fie pedepsite cu moartea. Unii dintre prieteni neputându-și înlătura preocupățiunea constituțională am căzut de acord asupra următorului text prevăzut în art. 12 al programului preliminar: „Calificarea infracțiunilor săvârșite contra intereselor Statului drept acte de trădare și sancționarea lor cu cele mai severe pedepse“. Toți am fost de acord, că între „severele pedepse“ să fie chiar pedepsa capitală, dar s'a opus Constituția. Dar dintr'această parte nu e așa dificilă chestiunea. Chiar în baza textelor Constituției s'ar putea aplica pedeapsa cu moarte. Dacă această pedeapsă este, conform art. 16, admisă în caz de război, ce se opune ca, prin ficțiune, să nu se decreteze pe întregul teritoriu al țării sau numai pe o regiune stare de război în privința unor anumite infracțiuni? Și atunci legile militare în mod corespunzător modificate își pot îndeplini rolul purificator. Ideia este binecunoscută în materie penală, și chiar în vechea Ungarie s'a pus în aplicare sub numirea de „statariu“. Dacă putea zice cineva că aceasta interpretare este periculoasă și favorizează ipocrizia juridică, iatunci putem să fim cu totul sincer și să admitem violarea pe față a Constituției. Ce este Constituția? Un pact între popor și puterea executivă cu scopul de a pune la adăpost poporul față de excesele de putere. Iar dacă însuși poporul este în pericol din partea unei minorități periculoase, oare nu este el suveran de a-și pune, pentru momente grave și pe lângă garanțiile eficiente ale legilor speciale, la o parte însăși Constituția pentru a-și salva existența. Cine întreabă Constituția în caz de război? Ar fi o absurditate ca un popor să se lase distrus de dragul principiilor constituționale. De acest principiu nici abuza nu se poate dacă legile speciale sunt călăuzite de adevăratele interese naționale. Cu ideologia slăbiciunii nici înăuntru nu se poate consolida, nici înafară nu se poate apăra.

Că ideia nu este temerară și conține o mare valoare de ordin practic, ne dovedește guvernul Pangalos

al Greciei, care a și adoptat acest principiu și se grăbește să-l pună în practică. Și cu încetul toate Statele, cari sunt bântuite de cangrena criminalității organizate, vor fi nevoite să se alieze acestor principii. În fine țările nu au atâtea penitenciare și balamucuri ca să interneze imensele cete de răufăcători. Aceste ca niște plăgi sociale trebuiesc cu desăvârșire exterminate. Și cine se va plânge de reacțiune și antiuninarism să poftască a fi om cinstit și atunci legile draconice vor fi pentru el inexistente.

Este evident că acest mijloc, ca singur, pentru apărarea internă nu este suficient. O combinațiune cu

alte măsuri preventive se impune. Dar să așteptăm cu brațele în sân până când această hordă va dispărea pe cale naturală, este o stupiditate. Speța, fără mijloace de exterminare, nici când nu va pieri, pentru că să îngrijește succeșcența infectându-și prin atmosfera prestilentă urmașii. Dar această mocirlă morală înecă, zi de zi, și câte unul din garda celor cinstiți. Dacă așteptăm mult nu o să mai fie cine să purifice și atunci neamul nostru va trebui se treacă printr'un haos din care nu se știe cu ce se poate alege.

Să atacăm hidra cu fierul roșu pânăce nu e târziu.

V. Roman

Sunt jidanii o minoritate sau un balast?

Iată una din problemele care ar trebui să preocupe toate sferile înalte diriguitoare ale tuturor Statelor și chiar acea pretinsă Ligă a națiunilor, mai ales acum când după marele război european problema jidovească devine din ce în ce mai periculoasă chiar existenței statelor de abia create.

Cine a urmărit războiul acesta crâncen, cum n'a mai fost altul pe pământ, căci s'a luptat cu tot ce știința și mecanica descoperise, s'a văzut clar că mai toate popoarele care într'un fel sau într'altul s'au luptat între ele cum nu s'a mai luptat de când există lumea, pentru că fiecare afirmându-și drepturile, să reintre prin forța armelor în matca etnică a hotarelor lor firești, hotare ce s'au satorit azi conform originii, tradiției, limbei și drepturilor istorice.

Dacă așa stau lucrurile și dacă pentru aceasta s'a vărsat atât de mult sânge și dela unii și dela alții, sânge tânăr în mare parte nevinoval al atâtor milioane de indivizi dar cu toții conștienți atât față de un trecut istoric cât și la viitorul ce-l dorea fiecare pentru nația sa respectivă, și dacă acest sânge ce a curs din belșug e numai sânge creștinesc (căci creștine au fost popoarele ce s'au luptat, afară de turci), numai pentru scopuri pur naționale, zic e timpul ca Europa să reflecteze serios și la chestia fixării atitudinii față de jidani, acest popor parazit, vagabond, intrigant, distrugător, viclan și rătăcitor, care de secole trăește din speculă, fraudă, intrigi pe spinarea tuturor popoarelor.

Azi mai mult ca nici odată, jidanii au devenit mai periculoși existenței tuturor Statelor și în special

monarhiilor, căci tactica lor ascunsă dar cu metodă condusă, zilnic coplează pe deoparte la distrugerea capetelor încoronate, energiilor, tradițiilor, moravurilor tuturor popoarelor, iar pe de alta la acapararea tuturor bogățiilor și anume a acelor bogății care pot fi mai lesne valorificate și cu profituri mai mari.

Au pătruns și pătrund din nefericire și în rândurile armatei de unde apoi spionează, trădează, complotază, asasinează.

Au pătruns și pătrund din nefericire în anturajul tuturor oamenilor politici a tuturor Statelor și care prin măsurile lor diabolice și cu ajutorul banilor și femeilor corup conștiințele cele mai dârze din punct de vedere național.

În ce ne privește pe noi românii, pericolul jidovesc e la un punct hotărâtor.

Unii din ei au pătruns și pătrund în cercurile intelectuale și caută a-și atrage de parte-le chiar energiile potențiale, recunoscute ca naționalism avansat, cum din nefericire l'a atras dela noi românii, chiar și pe dl profesor de Istoria Românilor N. Iorga, care a devenit azi cel mai aprig apărător al jidanilor, nu numai în fața opiniei românești, dar chiar și internaționale, luându-i pe jidani în brațe care i-a deschis coloane la ziarele recunoscute jidovești și ostile neamului ca „Adeverul” și „Dimineața”.

Dar atentatul din 1917, la Tecuciu, contra M. S. Regelui, când eșea din curtea comandamentului armatei I. (general Grigorescu), când artileria inamică bătea șoseaua Frunzeasca urmărind automobilul regal, nu tot iscoada jidanilor a fost?

Dar atentatul din 8 Ianuarie 1919, când jidanii basarabeni din Ataké au ucis și răstignit pe cruce, pe un soldat din regimentul 5 Roșiori, și apoi au ucis și pe generalul *Poetaș*.

În decursul veacurilor, de când acest neam a fost zămislit aci de Decebal și Traian, veșnic s'a luptat cu fel de fel de barbari și lifte păgâne vagabonde, care-și căutau un loc sub soare.

De toate aceste lifte strămoșii noștri, în dragoste de religie, limbă și glie strămoșească, au știut la vreme să se descotorosească, prin lupte cavaleresti, corp la corp.

Azi, frumoasa noastră țară românească, întregită între hotarele etnice prin jertfa celor 800.000 feciori români, e din nou invadată de alți barbari mai periculoși: jidanii.

Fug jidanii din toate țările unde au început a se redeștepta conștiința națională și prin mijloace nepermise trec granițele noastre de abea demarcate prin stropi de sânge încă cald al vitejilor noștri și cum vin se așează ca niște paraziți în țara noastră de ne storc vlagă, pentru a aduce țara noastră în halul Rusiei, Ungariei, etc., în care jidanii pentru moment jubilează.

Jidanii, prin felul lor de așezare — așezare flotantă și nestabilă — constitue cel mai murdar balast social. Ei nu constitue și nu vor constitui o minoritate, într'u cât nu au o țară a lor, și nici nu vor avea, căci nu au energia de muncă și luptă cinstită a popoarelor care din decursul veacurilor și-au afirmat dreptul la viață. Ei sunt un balast periculos al tuturor popoarelor, și de acest balast e bine să ne descotorosim și noi cu un ceas mai de vreme.

Un plebiscit dela ciobanul din vârful muntelui și până la rectorii de Universitate, să-și dea votul lor sincer și pe față, dacă înțeleg a recunoaște drepturile acordate prin noua Constituție a țării, (care va trebui revizuită, căci nu e în asentimentul țării, și parte din deputați și senatori cari au votat-o au fost aleși prin fraude—urne furate).

Avem dreptul de a ne pronunța asupra acestei chestii, care pare că ne-a fost impusă cu forța (pentru bani) de streini.

Străinii nu ne pot dicta la noi acasă.

Jidanii în starea de astăzi, intrucât neavând o țară — un Stat recunoscut, — nu pot fi considerați și tratați nici ca minoritate, ci numai ca un balast.

În acest sens e bine ca opinia publică să fie trezită, e bine a se redeștepta era de lupte naționale, a înaintașilor noștri din alte vremuri.

Iată de ce mișcarea este condusă cu atâta perseverență, cu atât tact, cu atâta căldură și patriotism de savantul nostru profesor universitar dela Iași, dl A. C. Cuza, e simpatică și a prins și prinde cu folos în rândurile tineretului nostru universitar, podoaba intelectuală de mâine a neamului nostru, cât și în rândurile țaranului român — țaran pe care trebuie să-l cultivăm în dragostea de Rege, moșie, neam și credință creștinească.

Iată de ce dl A. C. Cuza se ridică d'asupra și apare tot mai mare, în aceste lupte naționale, lupte pe care streinătatea le urmărește cu drag și ne felițează prin presa lor națională.

Iată de ce dl N. Iorga se tot coboară și se va cobori mereu spre declin căci și-a pierdut complet simpatiile ce le avea pe vremuri față de luptătorii cauzei creștinești.

Și în această ordine de idei, repet acelel frumos pasaj, pasaj încrustat cu multă dibăcie, dar cu anume înțeles.

Într-o vreme dl A. C. Cuza se întâlnește față cu dl N. Iorga pe scările Universității din București.

Dl A. C. Cuza ridică scările, iar

dl N. Iorga coboară scările. — S'au salutat reciproc și ar fi zis dl A. C. Cuza către dl Iorga: Ce faci Iorga? Dl Iorga ar fi răspuns: mă cobor; — iar dl Iorga ar fi zis: dar tu ce faci Alecule? Dl Cuza ar fi zis: mă ridic!

Adică pe când dl Iorga „cobora“, dl A. C. Cuza „ridica“, adică drapelul național și-l ține desfășurat, arătând pericolul național, și adună zilnic mii și mii de luptători sub cutele acestui drapel spre a curăți Neamul Românesc, de acest „balast“ murdar și periculos neamului nostru.

Faptele se produc azi în Rusia când curentul creștin se îndreaptă cu furie contra jidanilor, e primul simptom de îndepărtarea acestui balast uman.

Europa trebuie să dea o soluție, acum mai mult ca oricând, căci jidanii ne-au invadat dela război încoace Țara Românească în special, și ne compromis demnitatea acestui popor de Daco-Romani, plantat aci la porțile orientului ca o barieră a civilizației, — Țara nu recunoaște drepturile acordate jidanilor, prin noua Constituție, căci țara n'a fost consultată. Un plebiscit e necesar în această chestie. — Nu recunoaștem pe jidani ca minoritate, ci ca balast.

M. P. Florescu

inginer inspector silvic

Ecclesia militans.

În tot cursul istoriei neamului nostru, nici odată nu s'a simțit mai mult decât acum nevoia, ca sfânta Biserică să-și lărgească sfera de activitate mântuitoare.

Predică în pustiu, cine predică unui norod sărăcit de timpuri și de oameni, trăind în întunec, mizerie și viții prin ticăloșia aproapei.

Pentru neamul nostru vremurile amare au încetat: robia politică s'a dus, sclăvia economică a luat sfârșit prin împroprietărirea țaranului român, lumină a început a i se da prin școli tot mai numeroase, demnitatea lui de cetățean trebuie să se ridice prin faptul că a fost chemat la viață publică prin exercițiul votului universal.

Alte condiții de propășire deschizându-se și pentru neamul românesc nici odată mai mult ca acum cuvântul preotului cinstit și cucernic nu va prinde mai adânc în inima săteanului, dornic de o soartă mai bună. Spre norocul nostru înalți Prelați își dau toate silințele în România între-

gita de a îndruma poporul pe calea cea dreaptă, luminându-l asupra vițiilor de cari trebuie să se ferească și unul din aceste păcate este de bună seamă *patima băuturii*.

Direcția acestei reviste este fericită să constate, că în contra alcoolismului, de care suferim cu toții numai jidanii câștigă pentru că ei sunt și fabricanți de alcool și cârciumari la sate, în contra acestui flagel s'a ridicat cu toată energia și prestigiul I. P. S. S. Mitropolitul Primat Dr. Miron Christea, cerând întregului cler de sub păstoria S. S. să facă propagandă, cerând cu stăruință guvernului să aducă o lege radicală de mântuitoare apărare. În această lumină, sfânta Biserică ni se înfățișează ca o *nouă forță în luptă* contra duhului celui rău, ce tinde să secătuiască puterile fizice și morale ale neamului nostru prin otrava alcoolului, răspândită în primul rând și în cea mai mare cantitate de lepra jidovească. Contra acestui atentat la sănătatea națiunii române, I. P. S. S.

Mitropolitul Primat a făcut următoarea propunere, primită în sfântul Sinod al bisericii ortodoxe române în ziua de 5 Octombrie 1923, pe care propunere ne simțim datorii a o reproduce mai jos în întregime ca pildă de prevedere politică și de căldă iubire de țară.

Propunerea.

Biserica în nizuințele sale de propovăduire a evangheliei lui Hristos în masele largi ale poporului trebuie să iasă cât mai des, cu naia slujitorilor ei, la largul viții credincioșilor, unde se va convinge de multele viții și patimi, cari înăbușă nu numai virtuțile și însușirile bune ale sufletului lor, ci istovesc seva lor de vieață și rod adânc chiar la rădăcina neamului.

O astfel de patimă, care trebuie să ne umple de îngrijorare, este *alcoolismul*, carele a început a face ravagii în sate și orașe, ba amenință a cuprinde în ghiarele sale ținuturi întregi, ducând la sapă de lemn și la ruina familii numeroase.

O călătorie, și numai fugitivă, prin Maramureș, prin Nordul Ardealului, pe valea Someșului, pe valea Mureșului de sus, prin ținutul Petroșanilor (Ardeal), prin toate ținuturile Muntenici și Moldovei din apropierea târgurilor, te umple de groază, văzând cum nu numai bărbații, ci chiar și femeile, adesea ori cu copii în brațe, mistuie veninul otrăvitor al cârciumilor, cari în timpul războiului, și de atunci încoace, s'au sporit într'un chip înspăimântător.

În Basarabia organe fără milă de țară și popor au sporit cârciumile mai mult decât însușit. În județul Bălți cele 6 cârciumi, așa numite oficiale, de pe vremea rușilor s'au ridicat la 698. În jud. Orhei, dela 6, la 712, iar în jud. Hotin dela vre-o 7 la peste 700. Cel puțin $\frac{2}{3}$ din cârciumari sunt steini, cari în-casează venitul poporului, îmbogățindu-se repede. Aceeași situație este și în celelalte județe.

În Bucovina numărul cârciumilor a sporit după războiu enorm și aproape toate sunt în mâna streinilor fără nici o dure de neamul nostru, pe care îl ruinează cu precauție. Altcum nu putem înțelege, cum s'a putut, ca analizele medicale să constate **var** în rachia vândută, ca să ardă și mai tara gâtlanul beutorilor? În cârciumile din Ardeal — îmi scrie subprefectul unui județ — s'a constatat chiar *vitriol*. În Biharia, numărul cârciumilor l'au sporit unele organe inconștiente ale tnuturilor guvernului, așa încât oameii compe-

tenți ne mărturisesc, că acele organe, fără milă de țară, *au făcut adevărate colonizări de neromâni*, cari au început să exploateze pe autohtoni. Acelaș lucru se poate constata și în multe alte părți. Noi considerăm pe cetățenii neromâni de fii iubiți ai țării, și împărțim cu ei și drepturi și datorințe: dar viitorul neamului și al țării nu admite a face colonizări de streini, cărora să le încredințăm pielea poporului.

Urmările admirabile ale legilor vechiului Regat dela 1907 au dispărut. Strictețea lor binefăcătoare nu se mai observă; iar în provinciile desrobite licențele de cârciumă s'au dat cu nemiluita, nu numai în măsură mare, ci la elementele cele mai puțin vrednice de încredere, la venetici streini, pe cari nu-i leagă nimic de popor și de pământul țării, decât dorul de a-l exploata; s'au dat la mulți chiar, cari în cursul războiului au fost cei mai pronunțați inamici ai neamului românesc. Mi se scrie că într'un sat din Ardeal, pe o întindere de 200 metri sunt 11 cârciume. *O anchetă severă și dreaptă asupra modului și mijloacelor*, prin cari s'au exoperat asemenea brevete sau licențe de cârciume, ar arunca o tristă și dureroasă lumină asupra multora din cei competenți a le da, ceea ce nu se mai poate tolera.

Legea repaosului duminical aproape pretutindenea nu se observă, ceea ce umple cârciumile de popor tocmai în Dumineci și sărbători.

Unde, la intervenția mea personală, s'a sistat târgul în zi de Duminecă, mi se scrie că, la intervenția unor parlamentari locali, iar s'a revocat opreliștea.

Și cum poporul dela țară are bani astăzi, căci legea agrară l-a înstărit și toate produsele muncii sale se plătesc excepțional de bine, ispita de a intra în cârciumile, care îi stau la îndemână la tot pasul, e ademenitoare și amenință a cuceri tot mai mult teren.

Ba nefericita permisiune a unui guvern anterior, de a fierbe toți rachiul de prune, a făcut ca, în ținutul graniței Bănățene, altcum încă necuprins de patima beției, apoi pe la Ilia și în munții apuseni, să beie și copiii.

Beția cuprinde astfel teren tot mai mult, sporind certele, bătăile, crimele, omorurile și impopulând atât pușcăriile cât și casele de nebuni, căci statistica criminală și medicală constată, că 70% intră în acele locuri nefericite mânați de beție.

Generația, ce se naște din oameni bețivi, o știm. Sunt locuri unde comisiunile de recrutare nu găsesc tineret apt pentru slujba militară.

Ne degenerează poporul și se ruinează și moralicește și materialicește.

În Maramureș și în alte părți sate întregi se văd, unde cârciumarii streini, fără suflet, au desmoștenit familii cu starea cea mai înfloritoare, intrând în vetrele lor strămoșești și izgonind ultimele jertfe ale spiritului omorător din case în grajd, sau în o colibă din fundul grădinii, unde trăesc tolerate restul ticăloaselor zile ce le-au mai rămas.

În fața acestei primejdii biserica nu poate sta nici o clipă nepăsătoare. Ea e datoare a signaliza în fața guvernului și a țării întregi primejdia chiasmând la muncă împotriva alcoolismului întreg clerul, pe toți cărturarii și fruntașii neamului.

Dar experiența altor țări ne învață, că propaganda cu cuvântul ori cât de eloquent și convingător ar fi nu e de ajuns, ci trebuiesc luate energice mijloace de guvernământ, făcându-se legi radicale, nu numai pentru reducerea numărului cârciumelor, pentru regularea strictă a tuturor referințelor lor, ci pentru *împiedicarea producțiunii spiritului*, ori monopolizarea lui, etc.

Desigur Statul are enorme venituri pe urma consumului de spirt; dar Statului nu-i este permis să încaseze nici un ban pe contul sănătății, a moralității și propășirii poporului, ușurând, ispitit de suma taxelor de încasat, ruina morală și materială a țării.

Deci proprun:

1. Sfântul Sinod apelează la clerul nostru din toate eparhiile și-l invită la propagandă aprigă în contra alcoolismului, arătând poporului stricăciunile morale și materiale ce le produce, exploatând la timp mai ales cazurile triste cari — durere — i se îmbie pretutindenea. Ziarele aduc zilnic asemenea dureroase cazuri.

2. În scopul acesta fiecare episcop va pune la îndemână clerului o cuvântare model „*Despre beție și urmările ei*“, care se va citi sau rosti, la cele mai potrivite ocazii, în fața întregului popor.

3. Cercurile culturale preoțești din toate eparhiile să deie în întrunirile lor pe la sate o specială atenție combaterii vișului beției, cerând pentru această propagandă ajutorul administrației și al tuturor cărturarilor,

în deosebi al învățătorilor, aranjând producțiuni cu conferințe, declamații, dialoguri, etc. contra alcoolismului.

4. Înalțul guvern este rugat:

a) Să revizuiască toate licențele de cârciume și să închidă de pe acum cea mai mare parte din ele,

b) Să execute strict legea repaosului. Duminical, închiderea cârciumilor și să oprească ținerea târgurilor în zile de Duminecă și sărbători, precum la cererea noastră s'a proiectat deja în proiectul „Codului Muncii“.

c) Să studieze și aplice toate mijloacele, cu toată rigoarea, cari în Swedia, Danemarca, Olanda, America și alte țări apusene au scos și salvat popoarele din ghiarele beției.

d) Să reglementeze prin lege specială producția spiritului, reducând-o la minimum posibil pentru trebuințele medicale, industriale, etc., monopolizându-l eventual și suprimând consumația lui în cârciume, ceea ce va face un mare bine neamului.

Hotărârea Parlamentului la Senat

Întru îndeplinirea celor cuprinse în punctul 4, literile a, b, c și d, din propunerea, acum devenită concluzia Sfântului Sinod. I. P. S. Președinte Miron, este poftit a prezenta această hotărâre și în o apropiată ședință a Senatului.

Înalț Prea Sfinția Sa îndeplinește mandatul în aceeași zi — 5 Noembrie 1923 — la orele 3 p. m.

Întreg Senatul ascultă cu vie luare aminte și cu deosebit interes gravele motive înșirate și concluziunea Sinodului; iar la urmă Domnul Vintilă Brătianu, Ministru al Finanțelor constată exactitatea datelor din comunicarea Mitropolitului Primat și se bucură că biserica se ocupă de o chestiune de un așa mare interes național.

Primește cu plăcere sprijinul bisericii, ba îl așteaptă chiar, având de gând să reguleze prin lege vânzarea băuturilor spirtoase.

Măsurile indicate în memoriul citit, le găsește absolut necesare mai ales după războiu și după reforma agrară, când țaranul a ajuns la o stare materială mai bună. Recunoaște sporul enorm al cârciumelor, dar a dispus să nu se mai elibereze brevete.

La regulare prin lege, va căta să nu fie condus de considerații financiare, de a spori veniturile Statului din producția de alcool, ci de interesele sociale și morale; de aceea va invita și pe Mitropolitul Primat la alcătuirea legii. Cere sprijinul tuturor în această vitală chestiune.

Astfel Senatul unanim primește propunerea Sfântului Sinod și o trimite Ministerului de Finanțe.

Apel

către toate organele Bisericii și ale Statului

Întru executarea acestui concluz, Sfântul Sinod și toți P. P. S. S. membrii ai lui apelează cu părintească îngrijorare la toți fruntașii bisericii și ai țării, fie în calitate ofici-

ală, fie particulari, ca să ia parte activă, cu tot ce pot, la propaganda contra alcoolismului și a patimei beției cu toate funestele ei urmări. În deosebi:

1. P. P. S. S. Chiriarhi vor pune la dispoziția preoților din Eparhie o predică model în contra patimei beției, pe care preoții o vor ceti în biserici, când va fi mai mult popor adunat.

2. Conferințele preoțești viitoare vor lua în discuție chestia alcoolismului și vor stabili toate mijloacele pentru combaterea consumului de băuturi spirtoase. Protopopii vor însărcina din bună vreme pe preoții mai bine pregătiți cu studierea chestiei și propunerea de soluții practice și radicale.

3. Cercurile culturale preoțești vor începe cât mai curând o specială mișcare de propagandă contra beției, cerând concursul administrației, al medicilor, al învățătorilor, profesorilor și al tuturor cărturarilor din partea locului.

4. Directorii, profesorii, învățătorii tuturor așezămintelor noastre culturale, școlare, sunt rugați a iniția conferințe, întruniri, disertații, producțiuni cu declamări, dialoguri, mici piese teatrale, și cu tot felul de mijloace apte de a împiedeca lăfșirea patimei beției, care ne ruinează poporul. Această propagandă, ori cât de serioasă ar fi, nu va pune capăt răului; dar, generalizându-se, va arăta înaltului guvern, că întreaga țară, mișcată de cece au inimă pentru ea, dorește măsuri stricte, radicale.

5. Administrația Statului în interesul viitorului acestui neam și al cetățenilor țării este rugată a da întreg concursul ei acestei patriotice datorințe, care nu mai suferă amănare, împiedicând orice abuz în privința sporirii cărciumilor și stârpind corupția unde s'ar afla.

București, 29 Noembrie 1923.

Președinte,
Director, Mitropolit-Primat,
Pr. T. Simețea. Miron.

Și sârmanul reprezentant al umanității în loc de a se ospăta la banchetul cupios, de care se credea demn, se vede obligat de a lua primul tren spre Paris, spunând celor de acolo, bunînțeles partizanilor „Ligei drepturilor omului“ că „România este un Stat situat la Sud-Estul Europei și este guvernată de antisemiți sub pseudonimul Ion I. C. Brătianu.“

Presă noastră umanitaristă „Adevărul și Dimineața“ s'au văicărit mult după producerea acestui scandalos eveniment așa cum îl numește presa jidovită, și și-au exprimat îngrijorarea pentru consecințele nefaste ce vor decurge pentru noi în streinătate din cauza acestui fapt.

Perciunații dela această presă ar putea să nu se mai îngrijorască de soarta țării noastre, după cum nu s'au îngrijorat nici atunci când neamul nostru a trecut prin momente de sânge și de mare pericol.

Franța ne va judeca și aprecia așa cum merităm. Tot așa și întreaga omenire, mai puțin însă neamul lui Iuda.

Dragostea și admirația pentru Franța s'a arătat îndeajuns și cu această ocazie prin „Marseillaise“ și prin urale de „Vive la France“ ce-au constituit epilogul faimoasei conferințe a aceluia care venea să vorbească în numele așa zisei umanități.

Jidani aruncați jos masca, procedeele voastre s'au învechit și vor da fiasco. V. II. Zan.

Propaganda presei jidovești.

Acum câteva zile în urmă, locuitorii liniștiți ai Clujului au fost alarmați, mai bine de o săptămână, nu în mod plăcut, având impresia că sunt pe Calea Victoriei de strigătele frenetice ale câtorva băeți, cari, venind din capitală cu mari stocuri de ziare și reviste, traversau Transilvania, în scopul de a răspândi scrisul românesc din Ardeal și gustul de a citi românește al publicului din părțile noastre. Am cerut să-mi vândă „Universul“ și „Cuvântul“ și mi s'a spus, că nu le au, dar totuși ca să mă servească mi-au oferit: „Dimineața“, „Adevărul“, „Lupta“, „Aurora“ și alte reviste editate și scrise de redactorii acestor ziare jidovești.

Văzându-i curajoși, plini de energie și foarte dibaci în a face reclame gazetelor de tot felul, am intrat în discuție cu unul dintre ei. Purlând

Camuflajul jidovesc și cazul H. Guernut

Mulți au cutezat să conteste jidanilor orice merit de originalitate și orice spirit inventiv în domeniul științei, artei etc. dar au greșit amarnic, deoarece înainte ca tactica militară modernă să fi vorbit ceva despre procedeul de camuflaj în lupta contra adversarului, jidanii acest viclean, isteț și iscusit popor, inventează și practică „dija“ de multă vreme metoda ingenioasă a camuflajului.

Procedeul acesta, care în trecut se practica pe o scară mică, în sensul, că jidanul ori de câte ori avea interes, făcea să pară în fața goimului ca și cum nu ar mai fi jidan, întocmai ca lupul îmbrăcat în pielea de oaie, astăzi s'a perfecționat, astfel că e foarte greu să mai descoperi pe fiul lui Iuda.

Cine bunăoară ar cuteza să creadă, că limba *Esperanto* este un camuflaj jidovesc, pentru a anihila la naștina unul din cele mai puternice legături naționale „graiul“?

Cine ar cuteza să creadă, că *Societatea Națiunilor*, este un camuflaj jidovesc, pentru a realiza *dezorganizarea armată* a Statelor?

Cine ar cuteza să creadă, că subtila „*Ligă a apărării drepturilor omului*“ este de asemenea un camuflaj jidovesc, pornit nu din vreun sentiment înalt de altruism, pe care jidanii nu-l pot avea, deoarece reli-

gia lor le interzice așa ceva, ci pornit din dorința de a infiltra sub această mască seducătoare microbul *dezagregării naționale a popoarelor*?

Ori cât ar fi de meșteri și pricepuți jidanii, camuflarea operei lor de dezagregare națională, operă la care lucrează de când jidanii și-au făcut apariția pe scena lumii, totuși mirosul caracteristic poporului lui Iuda străbate prin mantia cea mai elegantă și fastuoasă cu care încearcă să îmbrace opera lor satanică.

Un caz recent este acel al lui *H. Guernut* la București.

Pretinsul trimis al Franței democratice venea în numele „Ligei pentru apărarea drepturilor omului“ să vorbească orientalilor dela București și în loc de a fi primit cu temeneli și cu surle și țimbale, cum de bună seamă era îndrituit să se aștepte din moment ce marele *Socolow* perciunatul perciunaților fusese primit în țara noastră aproape cu onorurile cuvenite unui prinț, reprezentantul Franței este primit cu fluerături, cu pumni încleștați, cu urlete trogloditice, cari după cum se exprimă oficiosul jidovesc „Adevărul“ rezintă „triumful ignoranței și al neumanității, triumful brutalității și al incapacității de civilizare, al nealității și al primitivității gregare, al intoleranței, al nesimțirii și al im-prudenței!“

un nume curat românesc, originar din București, unica lui meserie fiind exclusiv aceasta, mi-a spus unele lucruri ce sunt demne de relevat pentru a se vedea cum lucrează presa jidovească spre a-și câștiga simpatia publică, și în același timp, indiferența condamnată a ziarelor adevărat românești.

La întrebarea pusă, că de ce nu vinde și ziare românești, ca cele ce-ru-te de mine, a răspuns franc, că „Universul“, bucurându-se de trecerea ce o are în masele populare, abuzează de această popularitate, refuzând orice colaborare din partea acestor abili și prea modești propagandiști. În schimb presa jidovească face toate sacrificiile pentru a fi răspândită și cât mai mult citită. Băiatul cu care stăteam de vorbă, după spusele proprii, punându-se în slujba

jidanilor, la dispoziția presei jidovite, primește lunar o leafă ce ar putea foarte bine să echivaleze cu aceea a unui director de bancă. Pe lângă o leafă fixă de Lei 3000, mai are alte 6000 Lei lunar, sumă provenind din diurna de 200 la zi, plus un comision de 25%, care-i revine din vânzarea ziarelor și revistelor „rumunești“.

Nu este oare suspect faptul, că presa jidovească și cea jidovită, deși în timpul din urmă și-a pierdut în toate părțile clientela, fiind boicotată de publicul conștient, dispune de fonduri inepuizabile în aceste timpuri de accentuată criză financiară, pe când ziarele românești, atât cele din vechiul Regat, cât și din Ardeal cu trecut și tradiții românești, dispar, neputându-și plăti nici tiparul. Adm.

„Renner & Comp.“ din Cluj, care finanțează ziarul „Keleti Ujság“, subvenționează societățile de propagandă maghiară, așa zisele societăți de muzică sau de sport, cu dedesubturi clandestine, societățile culturale maghiare, școlile ungurești, în care copiii sunt crescuți în spiritul revanșei, apoi spionii și diferiți agenți de propagandă.

Afară de aceasta, se dă cu soco-teală că cel puțin 200 milioane de lei din venituri se duc în fiecare an în Ungaria.

Situația băncilor nu este mai puțin primejdioasă consolidării Statului român. Aceste bănci au ordin dela centralele lor din Ungaria ca să finanțeze și să încurajeze numai întreprinderile și comerțul evreo-unguresc cu *merite patriotice* . . .

Pentru înlăturarea primejdiei pe care o prezintă toate aceste întreprinderi industriale și financiare, rog pe dnii miniștri de industrie și de finanțe ca să instituie anchete, cât se poate de severe, care să constate în mod amănunțit situația lor, precum și situația fiecărui funcționar, acționar și muncitor. Apoi să se impună limba română în măsură cel puțin egală cu limba maghiară, și să se naționalizeze, căci numai astfel va fi înlăturat pericolul pe care îl prezintă pentru Statul nostru aceste întreprinderi industriale și financiare evreo-maghiare, îmbâcsite de șovinism unguresc, numai astfel se va putea stârpi mișcarea iridentistă maghiară, care caută să submineze, chiar dela început, temelia noului Stat român“.

Intreprinderile industriale și financiare evreo-maghiare din Ardeal

Comunicare făcută de dl senator Dr. VASILE BIANU

„Domnilor senatori. Am onoare a aduce la cunoștința dlor miniștri de industrie și de finanțe că *diferitele întreprinderi industriale și financiare evreo-maghiare* din Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș sunt tot atâtea focare de *iridentism*.

În toate acestea întreprinderi mari, atât capitalul investit, cât și consiliile de administrație, cu tot personalul, sunt evreo-ungurești. Toate scriptele, sigiliile și registrele sunt scrise numai în limba maghiară. Prin localurile lor nu se aude nici un cuvânt românesc, și pe pereții lor sunt expuse în mod tendențios fotografiile șovinistilor unguri, harta Ungariei vechi și diferite scene eroice din istoria poporului maghiar.

Majoritatea funcționarilor sunt sau foști slujbași evreo-maghiari, cari au refuzat să depună jurământul de credință Statului român, arătându-și, în acest mod, sentimentele lor ostile față de țara noastră, sau sunt diferiți profesioniști din Ungaria, veniți în țară în mod clandestin.

Dar ceace ne întărește mai mult în convingerea că aceste întreprinderi industriale evreo-maghiare sunt tot atâtea centre ale iridentei ungurești, este sistemul lor de a lucra.

Mai întâiu trebuie să se știe că toate aceste întreprinderi au *legături directe și foarte întinse cu Budapesta*, pentru că majoritatea acționarilor mari sunt în capitala Ungariei și pentru că

centralele unora din aceste întreprinderi industriale și financiare sunt în Budapesta, iar venitul lor, aproape în întregime, să ducă peste graniță. Apoi pe lângă faptul că, în interiorul acestor întreprinderi, întreg personalul trăiește într-o continuă și mereu crescândă atmosferă dușmănoasă față de Statul nostru și față de tot ce este românesc, ele *subvenționează cu milioane* în fiecare an ziarele evreo-maghiare șoviniste, după cum o face de pildă marea fabrică de piele

Să sprijinim comerțul și industria românească

Indemn la scrierea acestor rânduri mi-a dat o gazetă săsească dela țară, căreia nu i-se poate lua în nume de rău, că stăruie să se contopească băncile săsești mai mici, din anumite localități, având în vedere, că astfel pe deoparte mai bine s'ar putea ajuta în criza de bani care bântue de prezent, iar pe de altă parte ar putea ajuta mai bine ne-goțul, industria și cultura lor.

Sașii văd că în noua noastră țară mărită, băncile românești se înmulțesc și-și întind lucrările și operațiunile lor în întreg cuprinsul Ardealului unde până acum băncile lor, cele ungurești ba chiar și cele *jidovești*, lucrau cu mare câștig, mai ales în ținuturile locuite de ro-

mâni, cu toate că în aceste părți ale locului erau și institute de bani, bănci românești, necercetate de români.

Din acest motiv, adecă în urma nepăsării publicului românesc, care alerga tot la băncile streine, aceste bănci s'au întărit în dauna celor românești.

Că așa a fost în trecut, când mulți își uitau de neamul lor, este adevărat, iar greșala aceasta ar fi să o uităm și trecem cu vederea.

Nu putem însă uita și trece cu vederea aceasta nepăsare în timpul de față, când publicul românesc tot mai alcargă în unele părți la băncile streine, unde își depune banii,

sau ridică împrumuturi scumpe dela acestea.

De ce oare am mai face câștig acestor bănci a căror acționari și beneficiari sunt streini și dușmani economiei noastre naționale românești, și cari întrebuițează câștigul lor pentru întărirea economică și culturală a lor? De ce să le ajutăm și mărim fondurile lor de binefacere?!

Este timpul suprem pentru ca să ne desmetecim și deșteptăm din această amorțeală și nepăsare regretabilă dăunătoare comerțului românesc și să ne hotărâm firm după loznica: „nici un ac dela strein!”, ca să nu mai deschidem ușa băncilor streine, ci în toate afacerile

noastre de bani, comerț și negoț, să cercetăm și sprijinim băncile noastre românești, căci :

Unde-i unul nu-i putere,
la nevoi și la durere.

Unde-s doi puterea crește
și dușmanul nu sporește.

In schimb băncile noastre încă să-și facă datoria față de neam, să ajute și subvenționeze din câștigul lor, bisericile, școalele și instituțiile voastre de binefacere, culturale-naționale.

Așa făcând, ne împlinim și unii și alții datorințele de fii și români buni ai acestei patrii, care este a noastră și numai a noastră!

Dr Eugeniu Munteanu

Legea Repausului Duminecal

— Publicată în Monitorul Oficial Nr. 131 din 18/VI. 1925. —

Din partea Negustorilor Români și în general creștini această lege este primită cu mare entuziasm, ca una din legile țării care este cea mai eficace pentru înfrânarea concurenței evreiești și iată pentru ce:

Prin repausul general de Duminică această lege oprește pe evreu să-și exercite comerțul în detrimentul creștinilor, cari în această zi se vor putea odihni ne mai fiind siliți să ție magazinele deschise de frica concurenței evreiești. S'a pus capăt odată pentru totdeauna ca din ziua de Duminică să se facă o zi de geșeft.

Luându-i-se cărciumarului evreu posibilitatea ca Duminică să alcoolizeze în special țărani, ise ia totodată acestui evreu și cel mai bogat izvor de câștig, știut fiind că țărânul nostru numai la beție își uită de sărăcie, pierzându-și capul și averea; prin mijloacele evreiești bine cunoscute și anume de a face săse iscălească contracte de vânzări, iscălire de poliță etc. chiar în momentul, când „clientul” numai e stăpân pe voința sa.

Prin legiferarea și încadrarea orelor de muncă în zilele obișnuite de lucru se pune capăt situației de până acum, ca o magazie să desfacă mărfurile sale în orice oră din zi sau noapte, căci iată care era situația de mai înainte: Evreul posedând o familie numeroasă cu soția tot negotoare, îi era ușor ea prin sistemul de perindare să vândă timp de 20 ore pe zi, fără ca să resimtă oboseală. Creștinului îi este mai greu acest lucru fiindcă familia sa, nu e crescută în mediul comercial și când se nimereste mai rar ca un negus-

tor creștin să se poată valida, exercitarea comerțului său este strict legată de persoana sa. În această situație acestui creștin îi este imposibil să lucreze cu succes 20 ore din zi.

Interesul nostru românesc nici nu este să imităm toate moravurile stricte ale evreilor, ca bunăoară prin concurența duratei de lucru să ne ruinăm sănătatea, cultura sufletească etc.. etc.

Alt punct al legii care taie în carnea vie a evreilor este, că acest evreu patron nu mai dispune liber de orele de muncă a salariaților săi creștini, cari în toate cazurile fără excepție sunt puși numai la muncă grea fizică și nici de cum în roluri conducătoare. Așa fiind, acest salariat este scutit prin lege și beneficiază zilnic de 2 ore repaus la masă, de fiecare Duminică din săptămână (24 ore), iar seara dela orele 8 este liber din serviciu. — Până acum ce vedeam :

Evreul punea Duminică personalul său să lucreze toată ziua, iar noaptea îi da drumul numai după terminarea lucrărilor zilnice. În ziua de șabes natural avea repaus numai evreul, creștinul trebuia să lucreze înainte, căci conform „Talmudului” este interzis evreului ca în aceasta zi să execute orice lucrare.

O lacună mare a acestei legi este că în orașe peste 8000 locuitori se dă voe exclusiv magazinelor din zona târgurilor să formeze o derogare dela lege și anume că în zilele de târg săptămânal sau iarmarocuri numai acele prăvălii pot fi deschise toată ziua (fără să închidă 2 ore la amiază în zile de lucru, sau să țină magazinele și duminicile deschise — dacă ziua de târg cade pe aceasta Duminică) cari cad în aceasta zonă de târg. Ori este un lucru bine știut că în aceste piețe de târguri sunt plasați numai negustorii evrei iar creștinii ne mai având loc între ei sunt situați pe străzi laterale. În cazul dacă nu se schimbă această dispozițiune a legii vom ruina negoțul românesc în favorul evreilor.

Abstrăgând de aceste lacune a legii cari vor trebui corectate, legea în general este inspirată de un sentiment și interes pur creștinesc.

Facem apel la toate Guvernele Țării Românești să nu dea ascultare tipetelor și vâicărelilor evreiești cari au început deja să-și aibă efectul, dând impresia că se lucrează intensiv în direcția răsturnării legii.

Dela serviciul nostru de informații

*

Nota Redacției. Acum înțelegeți dilor cititori motivul pentru care „anumita presă” adică presa intereselor jidovești atacă legea Repausului duminecal.

Spiritul agresiv al jidanilor din Bistrița

Primum la redacție următoarea corresponsență din Bistrița și recomandăm dlui Prefect al județului să aibă în supraveghere pe șeful poliției orașului Bistrița, care în cazul mai jos relatat dovedește o suspectă sollicitudine față de jidani.

Di Augustin Cupșa, fost preot, iar astăzi șeful de poliție al orașului nostru a dat în ziua de 20 I. c. dovadă prin lipsa de interes față de români un apărător fidel și devotat al celor mai murdara interese jido-

vești. Acest fapt îl confirmă următorul incident:

În ziua de 18 I. c. 35 de elevi excursioniști ai liceului „Brătianu” din Pitești au vizitat orașul nostru rămânând uimiți de mulțimea de evrei perciuinați cari populează orașul nostru în abundență. Jidanii pretinzând că au fost atacați de către excursioniști, s'au adunat și s'au luat după elevi, căutând prilej de a se agăța de dânșii. Elevii sunt oprți de către nerușinații evrei Schmeterer Iakab, Tokayer Herși, Frank și alții.

După o lungă discuție între elevii liceului „Brătianu” și ovreul Schmetterer s-au împărțiat ambele părți.

După masă au vizitat elevii suburbiul de sus în care parte a orașului se află și sinagoga jidovească. Elevii au trecut departe de această clădire. Trecând excursioniștii prin piață au fost răși și fluerați de către cetele de ovrei, gata de luptă în oricare moment. Reîntorcându-se elevii din parc a rămas unul mai îndărăt. Acesta a fost atacat de ovreul Schmetterer, sub pretextul că ar fi scuipat în sinagoga lor. Acest fapt nu corespunde întru nimic adevărului, deoarece excursioniștii nici n-au vizitat sinagoga. Imediat s-au

adunat ceilalți elevi, iar în jurul lor o mulțime de fii de alui Israel, cari stăteau gata numai să atace. Atunci a intervenit studentul în drept Caliani, spunând elevilor să cheme poliția pentru a face ordine. Sosind poliția ovreul Schmetterer a fost dus la poliție la cererea dlui deputat de Pitești, de unde a fost eliberat după o jumătate de oră. Seara au apărut elevii în parc, unde au cântat cântece patriotice și au dansat dansuri naționale, fiind — culmea obrăzniciei — răși și fluerați de locuitorii jidani. În urmă elevii pentru a fi apărați au fost petrecuți de poliție la gară.

Un grup de stud. creștini

INFORMAȚIUNI

Pentru membrii propagandiști.

Se reamintește încă odată membrilor propagandiști că întâia lor îndatorire este să ne țină în cunoștință cu toate evenimentele mai de seamă ce se petrec în cercul lor de activitate. Broșurile și materialul de propagandă se va trimite în cursul lunii August.

Cum dl Dr Ioan Istrate, secretarul de redacție al revistei, se stabilește la 1 Septembrie la București, tot în interesul luptei noastre național-creștine, toată corespondența membrilor propagandiști se va adresa pe viitor dlui căpitan Gh. Beleuță, Calea Victoriei 38, Cluj.

*

Procese studentești. La 26 August se va judeca la consiliul de război al corpului VI de Armată din Cluj, procesul celor 200 studenți, cunoscut sub numele de „procesul Gritta”.

La 7 Octomvrie se va judeca, la acelaș consiliu de război procesul incidentelor din 17 Decemvrie cunoscut sub numele de procesul „grevei foamei dela Galata”.

În numărul viitor ne vom ocupa pe larg cu aceste două procese, cari prin proporțiile lor, interesează nu numai studențimea, ci întreaga opinie publică românească.

*

O nouă secție L. A. N. C. în Ardeal. După Ticvaniul Mic din Banat unde s'au pus bazele unei secții a L. A. N. C. în Ardeal în comuna Râpa, prin stăruința unui harnic membru propagandist al nostru, studentul Doroftei P. Șulariu.

Comitetul s'a format astfel: Ioan Maloș, preot; Ștefan Șulariu învăță-

tor; Aurel Gliga, student; D. P. Șulariu, student, ca membrii conducători. Apoi: Gheorghe Popovici, președinte; Ilie Gherman, v.-preș.; I. Tătăraș, secretar; Al. Gherman, casier. Comisia de control: I. Vlăsa, I. Bondrea, D. Furdui. S'au înscris până acum vreo sută de membri. Din partea noastră le urăm spor la muncă.

*

Ca să știe toți Români. Ciubancan Grigore este agricultor, român de sânge și credință, născut și domiciliat în comuna Cuzdrioara jud. Solnoc-Dobâca. Pe vremea când se întocmeau listele de cetățenie acest român făcea serviciu efectiv în armata română. Dar notarul jidan, nu a găsit de cuviință ca să-l introducă în lista cetățenilor, deși el a trebuit să aibă cunoștință de existența lui Ciubancan, mai ales, că era militar, deci ținut în evidență la oficiul notarial. Românul nu a fost trecut pe listă, dar dintre jidani nimeni nu a lipsit. Vedeți așa ne slujesc interesele naționale jidanii, pe cari inconștiența îi mai tolerează în funcțiuni publice. Ciubancan acum aieargă să vază dacă i-a fost admis apelul în materie de recunoaștere a cetățeniei.

*

Corespondență din Beclean. În Beclean dela război încoace cam atâția jidani au venit câți am avut mai înainte. Aceasta s'a întâmplat din bunăvoința consiliului comunal și cred că și din dragostea pentru semii a dlui prefect Prodan a cărui gardă când venea la soerul dsale prof. Bușția era Rosenberg,

Schönberg, Kalmár și alții mulți de aceștia.

Comersanți avem numai 1 român, 4 unguri și o droaie de jidani cari astăzi sunt cu mult mai maghiari ca înainte de războiu. În plasa Beclean din 13 notari, 5 (Spermezeu, Târlișua, Coldău, Arpașteu și Nușfălău) sunt jidani. Să înțelege că și scriitorii comunali sunt tot din neamul lui Iuda. La primpretoriat sunt cu servitori cu tot 6 persoane, din care numai șeful și servitorul sunt români.

Pe lângă toate acestea astăzi sunt în cele mai importante oficii jidani (corpul veterinar) și unguri (corpul silvic) chiar aceștia sunt preferiți cu posturi atât de importante, că- rora li se dă posibilitatea de a veni în atingere cu marii proprietari unde se făuresc cele mai periculoase încercări pentru iredentism.

În plasa Beclean, Cheuchiș și Ileana e un anume Neuman inginer silvic tot așa în aceste comune e un jidan cu numele Madas Iozsef ca veterinar, care nici astăzi nu și-a schimbat firma în românește, și câte multe s'ar putea spune.

Morile aproape toate sunt în mâinile jidanilor în împrejururile aceștea.

În Beclean moara absenteistului Bethlen Istvan e în mâinile lui Grossman și Eidinger. (Informator).

*

Cum se ajută jidanii între ei.

Toți românii din Cluj știu că restaurantul New-York este ținut de jidanul Friedmann, dar nu știu că acest evreu, care se îmbogățește cu banii consumatorilor români, nu se aprovizionează nici odată cu articole de băcănie și coloniale dela comerciantul român Aldica, din apropiere, ci trece sistematic pe lângă firma românească și se duce la jidanul băcan Ernest Iacob, unde se aprovizionează cu cele necesare, lăsând banii, luați dela români, unui fiu al neamului evreiesc. Iată politica economică a Semitului modern: să pompeze numerariii din punga creștinului și apoi cu ni i un preț să nu-l mai întoarcă la creștini, ci, la caz de năvoe să-l transmită tot unuia din sângele lor!

Dlor români, cari vedeți pericolul jidovesc, nu simțiți în această practică nici un îndemn de a o imita, boicotând pe jidani?

*

Cărți:

Probleme bănățene de P. Nemoianu. Primit la redacție o nouă carte cu acest titlu scrisă de dl dr

Petre Nemoianu. Cartea este un mă-nunchiu de articole-studii scrise asupra unor chestiuni din Banat, un inventar al patrimoniului național dobândit dela fosta stăpânire, cum modest o botează autorul. Această carte nu numai că este scrisă cu îngrijire, nu numai că tratează cu multă temeinicie unele probleme la aparență de interes local sau regional, dar este inspirată de un cald patriotism și de un bărbătesc naționalism. Autorul nu se mulțumește cu constatarea stăpânirii noastre formale și nominale peste încântătorul Banat, ci cu adâncă pătrundere scoate la iveală situația privilegiată a elementului strein în Banat și blamabila noastră incurie de a nu fi făcut aproape nimic dela Unire încoace pentru emanciparea economică și socială a elementului românesc din această legiune. Recomandăm cu multă căldură cartea dlui Nemoianu.

*

O brutalitate, care trebuie pedepsită. In momentul când încheiem revista, aflăm că dl dr Peteu, medic maior invalid de război a fost brutalizat și bătut cumplit de un conductor de tren, până când a fost lăsat în nesimțire. Dl dr Peteu este unul din cei mai înimoși fruntași ai mișcării noastre și a lăsat neșterse amintiri prin pledoaria emoționantă ce-a ținut-o la procesul dela Severin. Este un brav ostaș rămas din război fără mână și fără picior. Credem că autoritățile vor ști să pedepsească exemplar pe acea brută de controlor, care n'a avut respectul cuvenit față de acest distins român.

*

Dați pentru „Căminul cultural creștin“! Comitetul studențesc pentru conducerea lucrărilor de zidire a „Căminului cultural creștin“ din Iași, — pe care studenții îl zidesc cu propriile lor brațe și cu cărămida fabricată tot de ei la Ungheni —, mulțumește următorilor mărinimoși donatori, cari până acum ne-au ajutat la această muncă stăruitoare:

1. Inginer-arhitect Grigore Bejan, donatorul terenului pe care se zidește Căminul.

2. General George Moruzi, comandantul Școalei de Cavalerie din Sibiu, și dl Scarlat Rosetti, donatori ai sumei de 100.000 lei.

3. Dl Negroponte, Mărășești, materiale.

4. Principele Barbu Știrbey, Buftea: 7 căruțe pe tot timpul construcției și lei 30.000.

5. Dl General Z. Cantacuzino-Grănicerul, un vagon și jumătate de ciment.

6. „Intreprinderile forestiere“ din Cluj: un vagon chereștea.

7. Banca Centrală“ din Cluj: donatoare a unei sume de bani, a unei părți din fierărie necesară și a eternitului pentru acoperiș.

8. Dl Nicolae Tecău, din East-Youngstown (America), colectorul unei sume de 38.900 lei, primi'e dela Românii americani.

Studenții au terminat săparea temeliei (dela 6 Iulie când a început activitatea și până acum), și s'a început betonarea.

S'au săpat peste 800 care cu pământ. Voința studenților este să termine Căminul în toamna accas'a. In acest scop sunt rugate și celelalte instituțiuni să ne dea concursul cu aceeași mărinimie ca și cele de mai sus.

Sumele de bani rugăm a fi trimise direct la Iași (pe adresa: „Căminul Cultural Creștin“ — Str. Codrescu No. 3).

Fabricile de alimente, negustorii și persoanele care vor să doneze, sunt rugați a trimite pe aceeași adresă pachete sau lăzi de alimente pentru aprovizionarea bucătării studențimii muncitoare la cămin.

*

Un drum triumfal. Așa a fost călătoria făcută de dl profesor A. C. Cuza în zilele de 19, 20, 21 și 22 Iulie prin județul Neamț, la Piatra, Roznov, Târgu Neamț, Hangu, Bicaz, Tarcău și Roman. In toate aceste localități o mulțime imensă de oameni a ieșit întru întâmpinarea dnilor profesor A. C. Cuza, Ioan Zelea Codreanu, prof. Șumuleanu și ceilalți fruntași ai mișcării naționaliste. S'au fondat secțiuni ale organizației L. A. N. C., luându-se jurământul membrilor și sfințindu-se drapelele cu svastica.

Unde este presa zilnică românească obiectivă, care deși consacră coloane întregi evenimentelor

de mică importanță, nu găsește loc pentru câteva rânduri în cari să a-rate afirmarea tot mai fățișe a curentului și luptei național-creștine ?

*

Despre jidanul Nicolae Constantin. Cuvântul, Universul, Patria și Țara Noastră, s'au ocupat pe larg cu activitatea unui ziarist „rumun“ un anume Normand Kanner prin botez Nicolae Constantin, de naționalitate și profesiune jidan. Acest Nicolae Constantin, despre care revista noastră a avut ocazie să se mai ocupe, demascându-l în fața direcțiunii ziarului „Universul“, (al cărui „redactăr“ pentru Ardeal era) până când a fost dat afară și-a trecut între consăngenii botezați cu briceagul dela Adevărul și Dimineața, — este fostul asistent dela chimie (dat afară și de acolo pentru că indusese în eroare consiliul facultății că este licențiat în chimie) și actualul codirector al agenției „Rapid“ împreună cu pravoslavnicul ovrei Buchwald. In această calitate de „ziarist rumun“ importă ziare iredentiste prohibite din Ungaria și furnizează știri iridentiste presei evreo-maghiare din Ardeal.

Prins asupra faptului arătat mai sus de Siguranța din Ardeal, fapt care trebuie reprimat în interesul înalt al Statului, totuș, jidanul, pri-ceput în chimie a reușit să se „dilueze“ din soluția caustică în care căzuse și continuă să fie liber. Somăm autoritățile să ia cât mai neîntârziat măsuri contra acestui in-divid indezirabil, care prin prezența lui supără susceptibilitățile fiecărui român băștinaș din acest oraș. Nu de altceva, dar pe câinele care mușcă pe furiș e bine să-l lovești cu piciorul, ca să nu mai muște.

*

Manuscrisele și toate chestiunile privind redacția se vor adresa secretarului de redacție: Ioan Istrate, str. Regele Ferdinand 37. Chestiunile privind administrația revistei se vor adresa dlui Simeon Mitea, str. Bob No. 7. Atragem atenția să nu se facă nici un fel de plată, decât contra chitanță semnată de dl Mitea.